РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети състав)

30 ноември 2009 година*

По съединени дела Т-427/04 и Т-17/05

Френска република, за която се явяват първоначално г-н G. de Bergues, г-н R. Abraham и г-жа S. Ramet, впоследствие г-н M. de Bergues, г-жа Ramet и г-жа E. Belliard, и накрая г-н De Bergues, г-жа Belliard и г-жа A.-L. Vendrolini, в качеството на представители,

жалбоподател по дело Т-427/04,

France Télécom SA, установено в Париж (Франция), за което се явяват първоначално адв. A. Gosset-Grainville и адв. L. Godfroid, впоследствие адв. Godfroid, адв. S. Hautbourg и адв. M. van der Woude, avocats

жалбоподател по дело Т-17/05,

* Език на производството: френски.

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н J. Buendía Sierra и г-н C. Giolito, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение 2005/709/ЕО на Комисията от 2 август 2004 година относно държавната помощ, приведена в действие от Франция в полза на France Télécom (ОВ L 269, 2005 г., стр. 30),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (трети състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi, председател, г-жа E. Cremona и г-н S. Frimodt Nielsen (докладчик), съдии,

секретар: г-жа C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 18 ноември 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1. *Правила, приложими към държавните помощи*

1 Съгласно член 87, параграф 1 ЕО, освен когато е предвидено друго в Договора за ЕО, всяка помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите членки, е несъвместима с общия пазар.

2 Член 88, параграф 2 ЕО гласи, че ако след като е уведомила всички заинтересовани страни да представят своите мнения, установи, че помощта, предоставена от държавата или чрез ресурси на държавата, е несъвместима с общия пазар в съответствие с член 87, или че тази помощ е била използвана не по предназначение, Комисията взема решение, че съответната държава членка е задължена да отмени или измени тази помощ в срок, който Комисията определя.

3 Член 88, параграф 3 ЕО гласи:

„Комисията следва да бъде информирана в разумен срок, който да ѝ даде възможност да представи своето становище по отношение на всякакви планове за предоставянето или изменението на помощта. Ако тя счита, че такъв план е несъвместим с Общия пазар, като се позовава на член 87 [ЕО], тя без забавяне започва процедурата, предвидена в параграф 2. Заинтересованата държава членка не може да започне прилагането на предложените мерки, докато тази процедура не доведе до постановяването на окончателно решение.“

4 На основание на разпоредбите на член 94 от Договора за ЕО (понастоящем член 89 ЕО) Съветът приема Регламент (ЕО) № 659/1999 от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41).

5 В член 1 от Регламент № 659/1999 са установени следните дефиниции:

„За целите на настоящия регламент:

а) „помощ“ означава всяка мярка, изпълняваща всички критерии, определени в член [87], параграф 1 [ЕО];

б) „съществуваща помощ“:

[…]

iv) помощ, която се счита за съществуваща съгласно член 15;

[…]

в) „нова помощ“ означава всяка помощ, т.е. схеми за помощ и индивидуална помощ, които не са съществуваща помощ […];

г) „схема за помощ“ означава всеки акт, на базата на който и без да се изискват допълнителни мерки за прилагане, може да се предостави индивидуална помощ на предприятията, определени в акта по общ и абстрактен начин и всеки акт, на базата на който помощ, която не е свързана с конкретен проект, може да бъде предоставена на едно или няколко предприятия за неопределен период от време и/или в неопределен размер;

д) „индивидуална помощ“ означава помощ, която не се предоставя на базата на схема за помощи и предоставяне на помощ на базата на схема за помощ, което подлежи на уведомяване;

е) „неправомерна помощ“ означава нова помощ, която е [приведена] в действие в нарушение на член [88], параграф 3 [ЕО];

[…]

з) „заинтересована страна“ означава всяка държава членка или всяко лице, предприятие или обединение от предприятия, чиито интереси биха могли да бъдат засегнати от предоставянето на помощ, по-специално получателят на помощта, конкуриращите се предприятия и търговските обединения.“

6 От член 7, параграф 5 от Регламент № 659/1999, който по силата на член 13, параграф 1 от същия регламент се прилага към неправомерните помощи, следва че с „отрицателно решение“ се установява несъвместимостта на такава помощ с общия пазар и се препятства нейното привеждане в действие.

7 Член 14 от Регламент № 659/1999 относно възстановяването на неправомерни помощи гласи следното:

„1. Когато са взети отрицателни решения в случаи с неправомерна помощ, Комисията решава съответната държава членка да вземе всички необходими мерки за възстановяване на помощта от получателя (наричано по-долу „решение за възстановяване“). Комисията не изисква възстановяване на помощта, ако това противоречи на общ принцип на правото на Общността.

2. Помощта, която трябва да се възстанови съгласно решение за възстановяване, включва всички лихви с подходящ процент, фиксиран от Комисията. Лихвата е дължима от датата, на която неправомерната помощ е била на разположение на получателя до датата на нейното възстановяване.

3. Без това да накърнява разпореждане на Съда на Европейските общности съгласно член [242 ЕО], възстановяването се извършва незабавно и в съответствие с процедурите по националното законодателство на съответната държава членка, при условие че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на решението на Комисията. За тази цел и в случая на производство пред националните съдилища съответните държави членки предприемат всички необходими стъпки, които са предвидени в съответните им правни системи, включително и временни мерки, без да се засяга правото на Общността.“

8 Необходимостта от установяването на давностен срок, с изтичането на който неправомерните помощи вече не подлежат на възстановяване, е посочена в съображение 14 от Регламент № 659/1999, което гласи: „като има предвид, че на основания за правна сигурност е подходящо да се установи срок на давност от 10 години с оглед на неправомерната помощ, след изтичането на който не може да бъде разпоредено възстановяване“.

9 Правилата относно давностния срок и последиците от изтичането му са определени в член 15 от Регламент № 659/1999:

„1. Правомощията на Комисията за възстановяване на помощ са предмет на давностен срок от десет години.

2. Давностният срок започва да тече в деня, в който неправомерната помощ е предоставена на получателя, било като индивидуална помощ или като помощ по схема за помощ. Всяко действие, предприето от Комисията или от дадена държава членка, която действа по искане на Комисията, по отношение на неправомерната помощ, прекъсва давностния срок. От всяко прекъсване тече нов срок. Давностният срок спира да тече, докато решението на Комисията е предмет на производство, висящо пред Съда на Европейските общности.

3. Всяка помощ, по отношение на която давностният срок е изтекъл, се счита за съществуваща помощ.“

2. *Правила относно приемането на решенията на Комисията*

10 В член 219 ЕО са определени правилата относно приемането на решенията на Комисията. Той гласи следното:

„Комисията приема актовете си с мнозинство от броя на своите членове, предвидено в член 213 [ЕО].

Заседанието на Комисията се счита за редовно, само ако на него присъства този брой членове, който е определен в нейния процедурен правилник.“

11 Член 1 от Процедурния правилник на Комисията (ОВ L 308, 2000 г., стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 216), приложим в случая, е формулиран по следния начин:

„Комисията работи в колегиум съгласно разпоредбите на настоящия правилник и при спазване на политическите насоки, определени от нейния председател.“

12 Член 4 от Процедурния правилник на Комисията уточнява следното:

„Решенията на Комисията се приемат:

а) на заседание

или […]

в) по процедура на оправомощаване в съответствие с разпоредбите на член 13 […]“

13 Член 13, втора алинея от Процедурния правилник на Комисията гласи:

„[…] Комисията може съгласувано с председателя да определи един или няколко свои членове, които да приемат окончателния текст за представяне пред институциите на даден акт или предложение, като тяхното съдържание се определя от нея в хода на обсъжданията.“

Обстоятелства в основата на спора

1. *Създаване на France Télécom*

14 Жалбоподателят France Télécom SA е акционерно дружество, учредено по френското право, с предмет на дейност съгласно устройствения му акт осигуряване на всички електронни съобщителни услуги във вътрешен и международен план, осигуряване предоставянето на обществени услуги, и по-специално евентуалното предоставяне на универсалната обществена далекосъобщителна услуга и на задължителните услуги, изграждане, развитие и експлоатация на всички електронни съобщителни мрежи с обществен достъп, както и изграждане и експлоатация на всички мрежи, разпространяващи услуги по радиоразпръскване, телевизионно или мултимедийно разпръскване.

15 До 1990 г. за извършваните от France Télécom дейности отговаря дирекция на френското министерство на пощите и далекосъобщенията (ПДС). France Télécom е създадено, считано от 1 януари 1991 г. под формата на публичноправно юридическо лице sui generis със Закон 90-568от 2 юли 1990 г. за организацията на пощенските и далекосъобщителни обществени услуги (JORF от 8 юли 1990 г., стр. 8069). По силата на Закон 96-660 от 26 юли 1996 г. за националното предприятие France Télécom (JORF от 27 юли 1996 г., стр. 11398), считано от 31 декември 1998 г. France Télécom е преобразувано в национално предприятие, повече от половината от чийто дружествен капитал към датата на обстоятелствата в основата на настоящия спор е притежаван пряко или непряко от държавата. Така към France Télécom се прилага Закон 90-568 и освен това, доколкото не противоречи на посочения закон, приложимата към акционерните дружества правна уредба.

2. *Облагане на France Télécom с професионален данък*

Общ режим на професионалния данък

16 Професионалният данък е местен данък, за който се прилагат правила, установени със закон и кодифицирани в Общия данъчен кодекс.

17 Съгласно член 1447-I и член 1478-I от Общия данъчен кодекс професионалният данък се дължи ежегодно от физически или юридически лица, които към 1 януари обичайно упражняват професионална дейност като самостоятелно заети лица.

18 По силата на член 1448 от същия кодекс професионалният данък се установява с оглед на данъчните възможности на данъчнозадължените лица, преценена в съответствие с икономически критерии в зависимост от значимостта на извършваните от тях дейности на територията на административно-териториалната единица бенефициер.

19 От това следва, че професионалният данък е данък, чиято облагаема основа към датата на фактите в основата на настоящия спор не е печалбата, реализирана от дейността на предприятието, а част от стойността на производствените фактори — капитал и труд — използвани от данъчнозадълженото лице във всяка община, в която се определя данъкът.

20 Така съгласно член 1467, параграф 1 от същия кодекс в редакцията му, приложима за данъците, определяни за периода от 1994 г. до 2002 г., за юридическите лица, облагани с корпоративен данък, данъчната основа на професионалния данък се състои, от една страна, от наемната стойност на дълготрайните материални активи, с които данъчнозадълженото лице е разполагало за нуждите на своята

професионална дейност по време на референтния период, и от друга страна, от част от заплатите, изплатени по време на референтния период.

21 Съгласно член 1467 A от Общия данъчен кодекс посоченият в точка 20 по-горе референтен период е предпоследната година преди годината на облагането, когато данъчната година съвпада с календарната година, а когато това не е така — данъчната година, приключила в рамките на предпоследната година преди годината на облагането.

22 Член 1473 от Общия данъчен кодекс уточнява, че професионалният данък се определя във всяка община, в която данъчнозадълженото лице разполага с помещения или терени, въз основа на наемната стойност на имотите, които се намират във или са свързани с тази община, и на изплатените на персонала заплати.

23 По силата на член 1477 от Общия данъчен кодекс данъчнозадълженото лице трябва да декларира облагаемата основа.

24 Приложимите към облагаемата основа ставки се гласуват всяка година от решаващите колективни органи на административно-териториалните единици, бенефициери на данъка, а именно, главно общинските съвети, общите и регионалните съвети при предвидените в член 1636 B sexies и сл. от Общия данъчен кодекс условия.

Правила, приложими към France Télécom

Принцип на облагане с данъци по общия режим

25 В глава IV от Закон 90-568, с който се създават France Télécom (вж. точка 15 по-горе) и La Poste, са предвидени специални данъчни разпоредби.

26 Член 18 от посочения закон гласи, че освен когато се прилагат предвидените в членове 19 и 21 изключения, France Télécom се облага с данъци и такси при предвидените в член 1654 от Общия данъчен кодекс условия. Въз основа на тази разпоредба France Télécom по принцип се облага съгласно общия данъчен режим с всички видове данъци и такси, с които биха се облагали частни предприятия, извършващи същите операции.

Фиксиран налог

27 Член 19 предвижда първо временно изключение от този принцип. Всъщност по силата на тази разпоредба до 1 януари 1994 г. France Télécom трябва да се облага само с данъците и таксите, които реално са в тежест на държавата. Следователно France Télécom не е дължало нито корпоративен данък, нито местни данъци, включително професионалния данък. В замяна на това за периода от 1991 г. до 1993 г. France Télécom е трябвало да плаща определян всяка година със Закона за бюджета данък в рамките на сума, чиято основа преди актуализация е равна на салдото на специалния бюджет за далекосъобщенията за 1989 г. (наричан по-нататък „фиксиран налог“).

Специален режим на данъчно облагане

28 Член 21 от Закон 90-568 се отнася до приложимия към France Télécom и към La Poste режим в областта на местните данъци, считано от 1994 г.

29 От разпоредбите на член 21, точка I от Закон 90-568 следва, че от 1994 г. като изключение от член 1473 от Общия данъчен кодекс (вж. точка 22 по-горе) France Télécom се облага по местонахождението на неговото основно място на стопанска дейност.

30 Данъкът, чиято данъчна основа с оглед изчисляването на облагаемата основа е съобразена с предвидените в Общия данъчен кодекс общи разпоредби (член 21, точка I 2), се определя, като се прилага национална среднопретеглена ставка, получена въз основа на ставките, гласувани през предходната година от всички административно-териториални единици (член 21, точка I 4).

31 Освен това по отношение на France Télécom се прилага ставка от 1,9 % вместо от 8 % за управленски разходи, а именно допълнителна сума, удържана от държавата за компенсиране на разходите на данъчните служби във връзка с дейностите по воденето на данъчните регистри и събирането на професионалния данък в полза на административно-териториалните единици.

32 Постъпленията от данъка трябва да бъдат внасяни в полза на държавата или що се отнася до частта, която надхвърля заплатената за 1994 г. вноска, актуализирана всяка година с оглед промяната на ценовия индекс на потреблението, в полза на Fonds national de péréquation de la taxe professionnelle [Национален фонд за равномерно разпределение на професионалния данък] (член 21, точка I 6).

33 Тези специални условия за облагане с професионален данък (наричани по-нататък „специален режим на данъчно облагане“) са кодифицирани в член 1635 sexies от Общия данъчен кодекс. Не е предвиден срок за прилагането на специалния режим на данъчно облагане.

34 Що се отнася до France Télécom обаче, член 29 от Закон 2002-1575 от 30 декември 2002 г. за приемане на Закона за бюджета за 2003 г. слага край на специалния режим на данъчно облагане, считано от определянето на данъците за 2003 г.

3. *Административна процедура*

35 На 13 март 2001 г. Association des collectivités territoriales pour le retour de la taxe professionnelle de France Télécom et de La Poste dans le droit commun [Сдружение на административно-териториалните единици за връщане на общия режим на облагане на France Télécom и на La Poste с професионален данък] сезира Комисията с жалба, според която специалният режим на данъчно облагане представлява държавна помощ, несъвместима с общия пазар. Жалбоподателят изтъква по-конкретно загубата на приходи за някои общини, до която води прилагането на национална среднопретеглена ставка.

36 В резултат на тази жалба на 28 юни 2001 г. Комисията решава да започне процедура по предварително разглеждане на специалния режим на данъчно облагане и отправя до Френската република искане за информация по този въпрос.

37 С писмо от 26 септември 2001 г. Френската република отговаря на искането за информация, като посочва, че специалният режим на данъчно облагане не представлява държавна помощ, тъй като не предоставя никакво предимство на France Télécom и не води до никаква загуба на ресурси за държавата.

38 На 30 януари 2003 г. Комисията приема решение за започване на официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, що се отнася по-специално до освобождаването от професионален данък, от което се ползва France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г., и специалния режим на данъчно облагане (наричано по-нататък „решение за започване на процедурата“). Френската република е уведомена за решението за започване на процедурата с писмо от 31 януари 2003 г. По искане на френските власти на 7 март 2003 г. Комисията прави уведомление за коригирания текст на това решение. В решението за започване на процедурата Комисията оценява предоставеното на

France Télécom предимство на около 1 милиард френски франка (FRF) на година, считано от 1994 г. (параграфи 73 и 74). Решението за започване на процедурата е публикувано на 12 март 2003 г. (ОВ C 57, стр. 5).

39 На 4 април 2003 г. и след това на 15 май 2003 г. Френската република представя становища по решението за откриване. Френските власти оспорват по-специално оценката на размера на помощта и изтъкват, че специалният режим на данъчно облагане на France Télécom трябва да се разглежда в неговата цялост и следователно анализът на Комисията е трябвало да вземе предвид размера на фиксирания налог, с който France Télécom е обложено за периода от 1991 г. до 1993 г. Освен това Френската република твърди, че като цяло режимът на данъчно облагане на France Télécom не представлява освобождаване от данъци, а данъчно облагане, организирано при специални условия, чужди на проблематиката на държавните помощи. С тези писма френските власти представят и първа симулация (наричана по-нататък „оценка от 15 май 2003 г.“), основана на приблизителни статистически данни, от която личи, че за периода от 1991 г. до 2002 г. France Télécom е било обект на свръхоблагане от най-малко 1,4 милиарда евро, без да се отчита актуализацията.

40 След решението за започване на процедурата в периода между 21 март и 30 април 2003 г. Комисията получава становища от единадесет трети заинтересовани лица. France Télécom обаче не предоставя писмено становище на този етап. Френската република е уведомена за тези становища с писмо от 16 май 2003 г. Френските власти вземат отношение по становищата с писма от 30 юни и 29 юли 2003 г.

41 Впоследствие Комисията получава нови сведения от няколко трети заинтересовани лица. С писмо от 11 септември 2003 г. тя иска допълнителни разяснения от Френската република. Френските власти отговарят на това искане с писмо от 20 октомври 2003 г. С писмо от 11 ноември 2003 г. до Френската република е отправено ново искане за информация, на което тя отговаря с писмо от 4 декември 2003 г. С писмо от 12 януари 2004 г. Комисията представя ново искане за информация.

42 На 22 януари 2004 г. е организирана среща между представителите на Комисията, на Френската република и на France Télécom.

43 С писмо от 26 януари 2004 г. Френската република съобщава на Комисията действителния размер на вноската за професионалния данък, с който France Télécom е било обложено през 2003 г. Този размер се оказва по-малък от изчисленията, въз основа на които е направена оценката от 15 май 2003 г.

44 С писмо от 2 февруари 2004 г. Комисията отправя ново искане за информация до Френската република, която отговаря с писмо от 16 февруари 2004 г.

45 Третите заинтересовани лица представят нови становища в периода между 19 март и 26 май 2004 г. Френската република е уведомена за тях на 3 май и на 14 юни 2004 г.

46 На 1 юни 2004 г. Комисията отправя до Френската република искане за информация относно данъците, различни от професионалния и корпоративния данък, от които France Télécom евентуално е било освободено за периода от 1991 г. до 1993 г.

47 На 16 юни 2004 г. по време на среща с представителите на Комисията и на France Télécom представителите на Френската република предоставят предварителни данни в отговор на поставения с писмото от 1 юни 2004 г. въпрос.

48 France Télécom представя становище на 22 юни 2004 г.

49 На 23 юни 2004 г. е организирана среща между представителите на Комисията, на Френската република и на France Télécom.

50 На 30 юни и 2 юли 2004 г. France Télécom представя нови писмени становища.

51 На 5 юли 2004 г. Френската република, като подчертава приблизителния характер на преценките си, изпраща по факс нова симулация на финансовите последици от прилагането на режима на облагане с професионален данък на France Télécom за периода от 1991 г. до 2002 г. (наричана по-нататък „оценка от 5 юли 2004 г.“). Тази нова преценка, направена въз основа на вноската за професионалния данък, с който France Télécom реално е било обложено за 2003 г., показва, че през този период France Télécom е било обект на свръхоблагане с над 1,7 милиарда евро, без да се отчита актуализацията.

52 На 13, 15, 16 и 19 юли 2004 г. Френската република изпраща две обяснителни бележки и допълнителна информация по-специално относно използвания за извършването на оценката от 5 юли 2004 г. метод.

4. *Обжалваното решение*

53 На 19 и 20 юли 2004 г. по време на 1667-ото си заседание колегиумът на членовете на Комисията одобрява проект на решение, с което се констатира, че France Télécom се е ползвало от държавна помощ поради специалния режим на данъчно облагане за периода от 1994 г. до 2002 г. (наричана по-нататък „разглежданата помощ“) и оправомощава члена на Комисията, който отговаря за конкуренцията, да приеме съгласувано с председателя окончателния текст на решението на френски като автентичен език след извършването на „правно-езикова редакция“).

54 На 2 август 2004 г. Комисията приема Решение C (2004) 3061, окончателен, относно държавната помощ, приведена в действие от Франция в полза на France Télécom (наричано по-нататък „обжалваното решение“). Френската република е уведомена за него на 3 август 2004 г. Между текста на обжалваното решение, за който Френската република е уведомена, и текста, одобрен на 20 юли 2004 г. от колегиума на членовете на Комисията, са налице някои различия.

55 На 8 септември 2004 г. France Télécom иска от Комисията да му изпрати одобрения от колегиума на членовете на Комисията проект на обжалваното решение и изпратения на Френската република текст на това решение.

56 С писмо от 14 септември 2004 г. службите на главния секретариат на Комисията потвърждават, че са получили това искане, и уведомяват France Télécom, че ще му бъде отговорено в срок от петнадесет работни дни в съответствие с Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

57 На 28 октомври 2004 г. при липсата на отговор от страна на Комисията France Télécom депозира потвърждение на искането на основание член 7, параграф 4 от Регламент № 1049/2001.

58 Исканите документи са изпратени на France Télécom на 11 ноември 2004 г.

59 На 19 януари 2005 г. Комисията уведомява Френската република за поправка, с която тя възстановява текста, одобрен на 19 и 20 юли 2004 г.

60 Коригираният текст на обжалваното решение е публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз* на 14 октомври 2005 г. под номер 2005/709/ЕО (ОВ L 269, 2005 г., стр. 30).

61 В обжалваното решение Комисията най-напред приема, че може да се счете, че фиксираният налог, предвиден в член 19 от Закон 90-568 за периода от 1991 г. до 1993 г., замества професионалния данък, нормално дължим за същите години. Следователно освобождаването от професионален данък за този период не представлява държавна помощ (съображения 22—33 и 53).

62 За разлика от това, Комисията счита, че специалният режим на данъчно облагане, приложим от 1994 г. до 2002 г., установява държавна помощ, която се изразява в разликата между облагането, на което France Télécom е щяло да бъде подложено по общия режим, и размера на вноските за професионалния данък, с който реално е било обложено (наричана по-нататък „разлика в облагането“). Тази нова помощ, неправомерно приведена в действие в нарушение на член 88, параграф 3 ЕО, е освен това несъвместима с общия пазар. Ето защо тя трябва да бъде възстановена (съображения 34—53 от обжалваното решение).

63 За да квалифицира специалния режим на данъчно облагане като държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, Комисията разсъждава по следния начин.

64 Първо, Комисията посочва причините, поради които счита, че трябва да бъде отхвърлен доводът на френските власти, според който констатираното за периода от 1994 г. до 2002 г. предимство е било повече от компенсирано от размера на фиксирания налог, с който France Télécom е било обложено за периода от 1991 г. до 1993 г. (съображения 35—41 от обжалваното решение).

65 Най-напред Комисията изтъква, че Закон 90-568 установява два последователни и отделни режима на данъчно облагане: режим на освобождаване чрез заместване на данъците по общия данъчен режим, включително професионалния данък, с фиксиран налог, който режим се прилага от 1991 г. до 1993 г., от една страна, и специален и дерогационен режим, който води до недостатъчно данъчно облагане в областта на професионалния данък, който първоначално се прилага от 1994 г. и приключва с данъчното облагане за 2003 г., от друга страна (съображения 36 и 38 от обжалваното решение).

66 По-нататък, в съображение 37 от обжалваното решение Комисията изтъква, че според съдебната практика предоставена на дадено предприятие помощ не може да бъде компенсирана със специфична тежест, обременяваща същото предприятие (Решение на Съда от 2 юли 1974 г. по дело Италия/Комисия, 173/73, Recueil, стр. 709).

67 Поради това Комисията счита, че не може да допусне разликата в облагането, от която се ползва France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г., да бъде компенсирана с фиксирания налог, изплатен за периода от 1991 г. до 1993 г., който не е свързан с професионалния данък нито по специфичен начин от Закон 90-568, нито поради начина си на изчисляване (съображение 38 от обжалваното решение).

68 Освен това Комисията счита, че въпросният фиксиран налог прилича по-скоро участие на собственика на капитала в разпределянето на печалбата отколкото на облагане. При тези обстоятелства Комисията е могла само по изключение да приеме, че този налог е компенсирал пълното освобождаване от професионален данък, от което се е ползвало France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г. Напротив, нормалното прилагане на правото би довело до заключението, че това освобождаване представлява държавна помощ, чийто размер би трябвало да бъде прибавен към този на разликата в облагането, от която се ползва France Télécom, считано от 1994 г. по силата на специалния режим на данъчно облагане (съображения 38 и 39 от обжалваното решение).

69 Накрая, според Комисията разбирането, че е следвало да се извърши компенсиране между плащанията, направени от France Télécom в полза на държавата за периода от 1991 г. до 1993 г., и по-ниското облагане, от което се е ползвало

дружеството от 1994 г. нататък, предполага сумата, с която облагането на France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г. превишава облагането по общия режим, да се преквалифицира като данъчен кредит, нещо което не произтича от Закон 90-568. Такава теоретична обосновка, направена a posteriori, не отговаря на обичайното прилагане на френското данъчно право, а има за цел единствено да бъде избегнато възстановяването на предоставената на France Télécom държавна помощ (съображение 40 от обжалваното решение).

70 Второ, Комисията счита, че разликата в облагането представлява предимство за France Télécom, получено чрез ресурси, които е трябвало да бъдат включени в държавния бюджет, и следователно представлява държавна помощ (съображение 42 от обжалваното решение).

71 Трето, в съображения 43 и 44 от обжалваното решение Комисията посочва, че на стадия на вземане на решение, с което се констатира наличието на държавна помощ, тя не е могла да вземе предвид довода на Френската република, че за да се определи чистото предимство, от което се е ползвало France Télécom, е трябвало да се отчете намаляването на облагаемата основа на корпоративния данък, до което водело заплащането на по-големи суми за професионален данък (Решение на Първоинстанционния съд от 8 юни 1995 г. по дело Siemens/Комисия, T-459/93, Recueil, стр. II-1675).

72 Четвърто, като отхвърля доводите на Френската република, че разглежданата помощ не може да бъде възстановена поради прилагането на предвидените в член 15 от Регламент № 659/1999 правила на погасителната давност, Комисията приема, че разглежданата помощ представлява нова, а не съществуваща помощ (съображение 45).

73 На първо място, Комисията посочва, че изтичането на предвидения в член 15 от Регламент № 659/1999 давностен срок няма за последица да преобразува една помощ от нова в съществуваща, а само да попречи на Комисията да разпореди възстановяването на помощи, които са предоставени повече от десет години преди датата, на която давността е изтекла (съображения 46—48 от обжалваното решение).

74 На второ място, Комисията изтъква, че Закон 90-568 установява схема за помощ и че евентуалната погасителна давност се отнася само до предоставените в рамките на тази схема помощи, но не и до самата схема. Следователно началният момент, от който започва да тече срокът, е денят на ефективното предоставяне на всяка помощ на France Télécom, т.е. за всяка година, датата на която е бил дължим професионалният данък (съображение 49 от обжалваното решение).

75 На трето място, Комисията добавя, че искането за информация, отправено до Френската република на 28 юни 2001 г., прекъсва давностния срок (съображение 50 от обжалваното решение).

76 Въз основа на това Комисията достига до извода, че тъй като първата идентифицирана помощ е предоставена за 1994 г., т.е. по-малко от десет години преди 28 юни 2001 г., разглежданата помощ трябва да бъде изцяло възстановена (съображение 51 от обжалваното решение).

77 Пето, Комисията отбелязва, че френските власти не са изтъкнали никакъв конкретен довод, за да докажат съвместимостта на разглежданата помощ с общия пазар, и че не вижда никакво правно основание за обявяването на тази помощ за съвместима с общия пазар (съображение 52).

78 Ето защо в съображение 53 от обжалваното решение Комисията достига до извода, че първо, режимът на професионален данък, приложим към France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г., не представлява държавна помощ, и второ, разликата в облагането, от която се ползва France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г. в резултат на специалния режим на данъчно облагане, представлява несъвместима с общия пазар и неправомерно приведена в действие държавна помощ, която следователно трябва да бъде възстановена.

79 Точната сума, която трябва да бъде възстановена, обаче не може да бъде определена поради противоречивата информация, предоставена от френските власти в рамките на административната процедура. Комисията приема, че подлежащата на възстановяване помощ е в размер между 798 милиона евро и 1,14 милиарда евро без лихвите (съображения 54—59).

80 В съображение 54 от обжалваното решение Комисията се позовава на доклад, предоставен на френския парламент от главната данъчна дирекция през ноември 2001 г., според който „незабавното нормализиране на условията на облагане на France Télécom с професионален данък би довело, при непроменена ставка, до увеличаване на данъчното облагане с около 198 милиона евро за предприятието“.

81 Освен това Комисията се позовава на оценката от 15 май 2003 г., чиито резултати са представени под формата на таблица в съображение 54 от обжалваното решение. Според предоставените от Френската република цифрови данни общият данък, с който France Télécom е трябвало теоретично да бъде обложено за периода от 1994 г. до 2002 г. по общия режим на данъчно облагане, е 8,362 милиарда евро. Общият данък, с който предприятието реално е било обложено за същия период по специалния режим на данъчно облагане, е 7,222 милиарда евро. Следователно разликата в облагането в полза на France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г. е в размер на 1,14 милиарда евро.

82 Освен това Комисията отбелязва, че с писмо от 29 януари 2004 г. френските власти я запознават с размера на данъка, с който е било обложено France Télécom по общия режим за 2003 г. (773 милиона евро) и потвърждават основателността на оценката от 15 май 2003 г. (съображение 55 от обжалваното решение). Едва по време на срещите, проведени на 16 и 23 юни 2003 г., френските власти оспорват надеждността на тези цифрови данни (съображения 56 и 57 от обжалваното решение).

83 На 5 юли 2004 г. френските власти представят нова оценка. Тя води до различни резултати, възпроизведени под формата на таблица в съображение 58 от обжалваното решение. Общият данък, с който France Télécom е трябвало теоретично да бъде обложено за периода от 1994 г. до 2002 г. по общия режим на

данъчно облагане, е сведен до 8,02 милиарда евро. Разликата в облагането, от която се е ползвало France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г., била следователно в размер на 798 милиона евро.

84 Поради противоречивите данни, предоставени от Френската република по време на административната процедура, Комисията стига до извода, че не е в състояние да определи подлежащата на възстановяване сума, тъй като тя се заключава между 798 милиона евро и 1,14 милиарда евро, върху които се начисляват лихви. Според Комисията точната сума, подлежаща на възстановяване, трябва да бъде определена от френските власти в съответствие със задължението им за лоялно сътрудничество по време на фазата на изпълнение на обжалваното решение (съображения 59 и 60 от обжалваното решение).

85 С оглед на гореизложеното разпоредителната част на обжалваното решение гласи следното:

„*Член 1*

Държавната помощ в полза на France Télécom, неправомерно отпусната от [Френската република] в противоречие с член 88, параграф 3 […] ЕО чрез режима на професионалния данък, прилаган към това предприятие за периода между 1 януари 1994 г. и 31 декември 2002 г. […], е несъвместима с общия пазар.

Член 2

1. [Френската република] предприема всички необходими мерки за възстановяването от France Télécom на определената в член 1 помощ.

2. Възстановяването се извършва без забавяне в съответствие с процедурите по националното законодателство, при условие че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на настоящото решение.

3. Подлежащите на възстановяване помощи включват лихви, от датата, на която помощите са предоставени на разположение на получателя, до датата на възстановяването им.

[…]

Член 3

В двумесечен срок, считано от датата на връчване на настоящото решение, [Френската република] информира Комисията за мерките, които възнамерява да вземе и които вече е взела, за да се съобрази с него. За тази цел Франция използва приложения към настоящото решение въпросник.

Член 4

Адресат на настоящото решение е Френската република.“ [неофициален превод]

86 На 25 октомври 2006 г. Комисията предявява иск за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка, с който се иска Съдът да констатира, че като не е изпълнила в предвидения срок обжалваното решение, Френската република не е изпълнила задълженията си по членове 2 и 3 от това решение, по член 249, четвърта алинея ЕО, както и по член 10 ЕО.

87 С решение от 18 октомври 2007 г. по дело Комисия/Франция (C-441/06, Сборник, стр. I-8887) Съдът обявява за основателен иска на Комисията.

Производство и искания на страните

88 На 13 октомври 2004 г. Френската република подава жалба в секретариата на Първоинстанционния съд, регистрирана под номер Т-427/04.

89 На 10 януари 2005 г. France Télécom подава жалба в секретариата на Първоинстанционния съд, регистрирана под номер Т-17/05.

90 С молба, регистрирана в секретариата на Първоинстанционния съд на 23 май 2008 г., France Télécom иска съединяването на дела Т-427/04 и Т-17/05 за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение в приложение на член 50, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

91 Комисията и Френската република представят становищата си по тази молба съответно на 16 и на 19 юни 2008 г.

92 С определение на председателя на трети състав на Първоинстанционния съд от 19 септември 2008 г. дела Т-427/04 и Т-17/05 са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение в съответствие с член 50 от Процедурния правилник.

93 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (трети състав) отправя до страните писмени въпроси относно отражението на посоченото в точка 87 по-горе Решение по дело Комисия/Франция върху настоящите съединени дела, както и относно действията, предприети от страните във връзка с това решение, и решава да открие устната фаза на производството.

94 Страните отговарят на писмените въпроси на Първоинстанционния съд в определения срок. Френската република посочва по-конкретно, че се отказва от петото правно основание на своята жалба.

95 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 18 ноември 2008 г.

96 С определение от 24 март 2009 г. Първоинстанционният съд (трети състав) открива отново устната фаза на производството, за да постави въпроси на

Комисията и да позволи на жалбоподателите да представят своите съображения по отговорите на тези въпроси. Комисията и France Télécom представят отговорите и съображенията си в предоставения им срок.

97 Френската република и France Télécom молят Първоинстанционния съд да:

— отмени обжалваното решение,

— осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

98 Комисията моли Първоинстанционния съд да:

— отхвърли жалбата като неоснователна,

— осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

1. *Резюме на правните основания за отмяна*

99 В подкрепа на жалбата си Френската република изтъква четири правни основания. Първото е изведено от това, че Комисията допуснала явна грешка в преценката и грешка при прилагане на правото, като е приела, че със специалния режим на данъчно облагане, в сила от 1994 г. до 2002 г., е предоставено предимство на France Télécom. С второто си правно основание Френската република твърди, че е нарушено правото ѝ на съдебна защита. С третото си правно основание Френската република поддържа, че като разпорежда възстановяването на разглежданата помощ, обжалваното решение нарушава член 15 от Регламент № 659/1999. Четвъртото правно основание, повдигнато при условията на евентуалност, е изведено от това, че като разпорежда възстановяването на разглежданата помощ, обжалваното решение нарушава принципа на защита на оправданите правни очаквания.

100 В подкрепа на жалбата си France Télécom изтъква пет правни основания. Първото правно основание е изведено от нарушението на правото му на защита. С второто си правно основание, което се подразделя на четири части, France Télécom поддържа, че като е приела, че то се е ползвало от предимство, Комисията е допуснала три явни грешки в преценката и грешка при прилагане на правото, опорочаващи обжалваното решение. Третото правно основание е изведено от нарушението на член 15 от Регламент № 659/1999. Четвъртото правно основание, изведено от нарушението на член 14 от същия регламент, се подразделя на две части. Първата част е изведена от нарушението на принципа на защита на оправданите правни очаквания, доколкото мярката, чието възстановяване е разпоредено, не представлява държавна помощ, а втората част е изведена от нарушението на принципа на правната сигурност, тъй като не може да бъде изчислен размерът на помощта, която следва да бъде възстановена. С петото си правно основание France Télécom изтъква, че измененията в обжалваното решение, които не са чисто правописни или граматически, извършени от члена на Комисията, отговарящ за конкуренцията, след приемане на решението от колегиума на членовете на Комисията, представляват нарушение на правилата относно приемането на решенията на Комисията.

101 Първоинстанционният съд намира за подходящо да разгледа на първо място петото правно основание на France Télécom, изведено от нарушението на правилата относно приемането на решенията на Комисията.

2. *Що се отнася до спазването на правилата относно приемането на решенията на Комисията*

Доводи на страните

102 С петото си правно основание France Télécom счита, че като е оправомощила члена на Комисията, който отговаря за конкуренцията, да пристъпи към извършването на „правно-езикова редакция“ на окончателния текст на обжалваното решение и като не е проверила как тя е извършена, Комисията е нарушила принципа на колегиалност.

103 Според France Télécom принципът на колегиалност, който произтича от член 219 ЕО, се основава на равенството на членовете на Комисията при вземането на решения. Ето защо след официалното му приемане от колегиума на членовете на Комисията в текста на дадено решение могат да бъдат внасяни само чисто правописни или граматически корекции, тъй като всяко друго изменение е от изключителната компетентност на колегиума (Решение на Съда от 15 юни 1994 г. по дело Комисия/BASF и др., C-137/92 P, Recueil, стр. I-2555, точка 68).

104 France Télécom изтъква, че в настоящия случай тези правила не са били спазени, тъй като съпоставката на текста, одобрен от колегиума на членовете на Комисията по време на 1667-ото му заседание от 20 юли 2004 г., с текста, за който Френската република е уведомена на 3 август 2004 г., показва наличието на две важни изменения, които надхвърлят правописните и граматически корекции.

105 На първо място, съображение 55 от текста на обжалваното решение, за който е направено уведомление, съдържало следното изречение, което не фигурирало в текста, одобрен от колегиума:

„Комисията отбелязва, че писмото от 29 януари 2004 г. потвърждава правилността на метода на оценка, изложен в писмото от 15 май 2003 г.“

106 На второ място, в съображение 59 от текста на обжалваното решение, за който е направено уведомление, думата „ориентировъчен“, отнасяща се до диапазона, в който попада размерът на разглежданата помощ, била заличена.

107 Тези изменения обаче се отнасяли до основни правни аспекти на обжалваното решение, а именно до надеждността на възприетия от Комисията метод на оценка при положение, че колегиумът на членовете не е счел, че може да определи окончателен размер или поне в какъв диапазон е размерът. В отговор на писмените въпроси, поставени от Първоинстанционния съд след повторното откриване на устната фаза на производството, France Télécom изтъква, че думата „ориентировъчен“ е добавена изрично при приемането на решението от колегиума. За разлика от това, изречението, добавено в съображение 55 в приетия текст на обжалваното решение, от което можело да се заключи, че Френската република е признала правилността на методите на оценка на полученото от France Télécom предимство, било обективно неточно и не фигурирало в одобрения от колегиума текст. Така измененията на решението променяли неговия смисъл в нарушение на „принципа на колегиалност“.

108 В писмената си реплика France Télécom изтъква, че съгласно практиката на Първоинстанционния съд след депозиране на жалбата, по която е образувано производството, Комисията не може с обикновена поправка с обратно действие да премахне съществен порок на обжалваното решение.

109 Комисията поддържа, че констатираните разлики между одобрения от колегиума текст на обжалваното решение и текста на това решение, за който е направено уведомление, са без значение, щом като не оказват влияние върху смисъла на решението. Във всички случаи на 19 януари 2005 г. била приета поправка, за която Френската република била уведомена същия ден, която съобразявала текста на обжалваното решение, за който е направено уведомление, с одобрения от колегиума на членовете на Комисията по време на 1667-ото му заседание проект на решението.

110 В съдебното заседание Комисията обяснява различията между одобрения от колегиума на членовете на Комисията проект на решението и текста, за който е уведомена Френската република, с факта, че „правно-езиковата редакция“ след одобрението на проекта от членовете била извършена поради грешка въз основа на текст, различен от предоставения на колегиума.

111 В отговор на писмените въпроси, поставени от Първоинстанционния съд след повторното откриване на устната фаза на производството, Комисията изтъква най-напред, че на 19 и 20 юли 2004 г. колегиумът на членовете е одобрил текста по принцип и е оправомощил члена, който отговаря за конкуренцията, да състави съгласувано с председателя окончателния текст на обжалваното решение и да го приеме.

112 По-нататък тя поддържа, че тъй като формалните различия между одобрения по време на заседанията от 19 и 20 юли 2004 г. проект на решението и текста на обжалваното решение, приет на 2 август 2004 г., не засягат нито фактите, нито правните съображения, на които се основава обжалваното решение, членът, който отговаря за конкуренцията, не е превишил обхвата на оправомощаването му от колегиума.

113 Накрая тя посочва, че тъй като обжалваното решение в редакцията му от 2 август 2004 г. е било законно прието, от правна гледна точка не е била необходима

каквато и да било поправка. Комисията счита, че все пак ѝ е позволено да възстанови текста на одобрения на 20 юли 2004 г. от колегиума проект, което смята, че е направила с поправката от 19 юли 2005 г., която била специално одобрена от колегиума.

Съображения на Първоинстанционния съд

114 Безспорно е, че по време на заседанията си от 19 и 20 юли 2004 г. колегиумът на членовете на Комисията е одобрил проект на мотивирано решение, с което се установява неправомерността и несъвместимостта с общия пазар на разглежданата помощ и с което се разпорежда възстановяването на тази помощ. Освен това колегиумът е оправомощил члена, който отговаря за конкуренцията, да приеме съгласувано с председателя окончателния текст на решението на френски като автентичен език след „правно-езикова редакция“. След това обжалваното решение е прието на 2 август 2004 г. и Френската република е уведомена за него на 3 август 2004 г.

115 Страните признават и от документите по преписката е видно, че между текста на обжалваното решение, за който Френската република е уведомена на 3 август 2004 г., и одобрения от колегиума на членовете на Комисията по време на заседанията от 19 и 20 юли 2004 г. текст съществуват някои различия. Безспорно е също, че тези различия са коригирани с поправка, приета на 19 януари 2005 г. Същия ден, т.е. след подаването на настоящата жалба, Комисията е уведомила Френската република за консолидираната версия на обжалваното решение, включваща тези корекции.

116 По силата на член 219 ЕО Комисията приема актовете си с мнозинство от броя на своите членове. Така установеният принцип на колегиалност се основава на равенството на членовете на Комисията при вземането на решения и предполага по-специално общо обсъждане на решенията, от една страна, и колективна политическа отговорност на всички членове на колегиума за приетите решения, от друга страна (Решение на Съда от 23 септември 1986 г. по дело AKZO Chemie et AKZO Chemie UK/Комисия, 5/85, Recueil, стр. 2585, точка 30).

117 Макар Комисията да може, при това без да нарушава принципа на колегиалност, да оправомощи един от своите членове да приеме определени категории административни и управленски актове (Решение по дело AKZO Chemie et AKZO Chemie UK/ Комисия, точка 116, по-горе, точка 37), решенията, с които Комисията се произнася по наличието на държавна помощ, по съвместимостта на тази помощ с общия пазар и по необходимостта да се разпореди нейното възстановяване, предполагат разглеждането на сложни фактически и правни въпроси и по принцип не могат да бъдат квалифицирани като административни и управленски актове (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 27 април 1995 г. по дело ASPEC и др./Комисия, Т-435/93, Recueil, стр. II-1281, точки 103—114). От това следва, че тъй като представляват едно неделимо цяло, както разпоредителната част, така и мотивите на подобни решения, които трябва да бъдат мотивирани по силата на член 253 ЕО, трябва да бъдат приети единствено от колегиума по силата на принципа на колегиалност (вж. по аналогия Решение по дело Комисия/BASF и др., точка 103 по-горе, точки 66 и 67).

118 Следователно колегиумът на членовете на Комисията е по принцип този, който приема окончателния текст на решенията относно наличието на държавни помощи и съвместимостта им с общия пазар. След приемането могат да бъдат правени само чисто правописни или граматически корекции на текста на решението, тъй като всички останали изменения са от изключителната компетентност на колегиума (вж. по аналогия Решение по дело Комисия/BASF и др., точка 103 по-горе, точка 68).

119 Не е изключено обаче, както впрочем предвижда член 13, втора алинея от Процедурния правилник на Комисията в редакцията му, приложима към датата на приемане на обжалваното решение (ОВ L 308, 2000 г., стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 216), колегиумът на членовете на Комисията да определи един или няколко от своите членове, които да приемат окончателния текст на дадено решение, чието съдържание е било определено в хода на обсъжданията. Когато колегиумът е използвал тази възможност, сезираният с въпроса за правомерността на упражняването на това оправомощаване общностен съд е този, който следва да провери дали може да се счете, че колегиумът е приел съответното решение с всички негови елементи от фактическа и правна страна (вж. в този смисъл Решение по дело ASPEC и др./ Комисия, точка 117 по-горе, точка 122).

120 В настоящия случай от протокола на 1667-ото заседание на колегиума на членовете на Комисията, проведено на 19 и 20 юли 2004 г., следва, че колегиумът е одобрил решението относно разглежданата помощ „така както е възпроизведено в документ C (2004) 2651/12“ и е „оправомощил [члена, който отговаря за конкуренцията], съвместно с [председателя] да приеме окончателния текст на разглежданото [решение] на френски, като автентичен език, след извършването на правно-езикова редакция“. Текстът на обжалваното решение, който е приет на 2 август 2004 г. и за който Френската република е уведомена на следващия ден, обаче се различава поне по две точки от одобрения от колегиума на членовете на Комисията проект. Следователно трябва да се установи дали, както поддържа France Télécom, тези различия са съществени, така че не може да се счете, че колегиумът на членовете на Комисията е приел обжалваното решение с всички негови елементи от фактическа и правна страна.

121 От една страна, в края на съображение 55 от обжалваното решение, така както е прието на 2 август 2004 г., се съдържа следното изречение, което не фигурира в текста, одобрен от колегиума на членовете на Комисията:

„Комисията отбелязва, че писмото от 29 януари 2004 г. потвърждава правилността на метода на оценка, изложен в писмото от 15 май 2003 г.“

122 От друга страна, в съображение 59 думата „ориентировъчен“, която фигурира в изречението „Комисията [...] счита, че [France Télécom] се е ползвало от държавна помощ, чийто ориентировъчен размер е между 798 [...] и 1 140 милиона [евро] — главница“ в одобрения от колегиума на членовете на Комисията текст, е пропусната в текста на обжалваното решение, приет на 2 август 2004 г.

123 Най-напред следва да се посочи, че според изявленията на Комисията в съдебното заседание, подкрепени от представените от нея документи, приложени към отговорите ѝ на поставените след съдебното заседание въпроси (вж. точка 111 по-горе), различията между приетия на 2 август 2004 г. текст на обжалваното решение и одобрения на 26 юли 2004 г. от колегиума на членовете на Комисията проект произтичат от това, че „правно-езиковата редакция“ след обсъждането от колегиума е извършена поради грешка въз основа на текст, различен от одобрения от колегиума. От самия текст на протокола от 1667-ото заседание на колегиума на членовете на Комисията обаче следва, че последният не е възнамерявал да приеме окончателния текст на обжалваното решение, а е

възложил изготвянето на крайния вариант на този текст на члена, който отговаря за конкуренцията, съгласувано с председателя на Комисията.

124 В това отношение следва да се отбележи, че в този контекст изречението, включено в края на съображение 55 в текста на обжалваното решение, приет на 2 август 2004 г., представлява обикновен коментар, който развива съдържащата се в предходното изречение мисъл, че френските власти „са подчертали, че екстраполирането със задна дата на тези цифрови данни към предходните години потвърждава и засилва позицията им, тъй като показва свръхоблагане на [France Télécom] в сравнение с общия режим“. Следователно добавянето на въпросното изречение не изменя по същество мотивите на обжалваното решение нито от фактическа, нито от правна страна.

125 Освен това пропускането на думата „ориентировъчен“ в съображение 59 в текста на обжалваното решение, приет на 2 август 2004 г., само по себе си е без значение. Всъщност независимо от наличието на думата „ориентировъчен“ в съображение 59 в коригирания текст на обжалваното решение, Съдът е приел, че посоченият в този член минимален размер трябва да се счита за минималния размер на помощта, която трябва да бъде възстановена. След това Съдът е отхвърлил довода, че сумите, посочени в точка 59 от мотивите на обжалваното решение, имат само инструктивен характер и нямат правнообвързващо действие (Решение Комисия/Франция, точка 87 по-горе, точки 31, 33 и 35).

126 Освен това в становището си по отговорите на Комисията France Télécom погрешно посочва, че колегиумът е „включил“ думата „ориентировъчен“ в одобрения от него текст. Всъщност тази дума вече е фигурирала в предоставения на колегиума текст, което се удостоверява от документите, предоставени от Комисията вследствие на поставените от Първоинстанционния съд въпроси.

127 При тези обстоятелства пропускането на думата „ориентировъчен“ в съображение 59 в приетия текст на обжалваното решение не е в противоречие с изричната воля на колегиума на членовете на Комисията и по никакъв начин не променя смисъла на мотивите на обжалваното решение.

128 Ето защо, при положение че формалните различия между текста на обжалваното решение, приет на 2 август 2004 г., и одобрения на 19 и 20 юли 2004 г. от колегиума на членовете на Комисията текст не оказват влияние върху смисъла на обжалваното решение, може да се приеме, че колегиумът е приел последното с всички негови елементи от фактическа и правна страна (вж. в този смисъл Решение по дело ASPEC и др./Комисия, точка 117 по-горе, точка 122). Следователно France Télécom няма основание да поддържа, че членът, който отговаря за конкуренцията, действащ съвместно с председателя, е излязъл извън границите на оправомощаването му от колегиума и поради това обжалваното решение е прието в нарушение на принципа на колегиалност.

129 При тези обстоятелства, макар и да не е длъжна, Комисията може, както е направила, да възстанови с приета от колегиума на членовете поправка одобрения по принцип по време на заседанието на колегиума на членовете от 19 и 20 юли 2004 г. текст и да изпрати уведомление за консолидираната версия на обжалваното решение, включваща тези изменения, и то дори след подаването на жалбите от жалбоподателите.

130 Поради това изтъкнатото от France Télécom пето правно основание трябва да бъде отхвърлено.

3. *Що се отнася до спазването на правото на защита спрямо Френската република*

Доводи на страните

131 С второто си правно основание Френската република поддържа, че Комисията е приела обжалваното решение при незачитане на принципа на състезателност и в нарушение на правото ѝ на защита.

132 Тя припомня, че според установената съдебна практика, зачитането на правото на защита във всяка започнала срещу дадено лице процедура, която може да завърши с увреждащ акт, представлява основен принцип на общностното право, който трябва да бъде спазван дори при липсата на специална правна уредба. По силата на този принцип на лицето, срещу което Комисията е започнала административна процедура, трябва да бъде дадена възможност да изложи надлежно становището си относно действителното съществуване и релевантността на твърдените факти и обстоятелства и относно документите, на които Комисията основава твърдението си за наличие на нарушение на общностното право (Решение на Съда от 10 юли 1986 г. по дело Белгия/Комисия, 40/85, Recueil, стр. 2321, точка 28).

133 Френската република изтъква, че след като в решението за започване на процедурата квалифицира режима, установен с членове 18—21 от Закон 90-568, като „дерогационен данъчен режим“, Комисията се позовава на това, че фиксираният налог има отчасти нефискален характер, за да отхвърли компенсирането между периода от 1991 г. до 1993 г., от една страна, и периода от 1994 г. до 2002 г., от друга страна. Впрочем доводът, че фиксираният налог представлява отчасти участие в разпределянето на печалбата, не бил посочен в хода на административната процедура и тя нямала възможност да изложи каквото и да било становище по този въпрос. Тъй като този довод бил в основата на обжалваното решение, то трябвало да бъде отменено.

134 Според Френската република обстоятелството, че в хода на административната процедура е могла да обсъди временната позиция на Комисията, според която фиксираният налог може да бъде квалифициран изцяло като участие в разпределянето на печалбата, не позволява да се отхвърли правното основание, изведено от правото на защита, при положение че, от една страна, в обжалваното решение Комисията не е квалифицирала въпросния налог като участие в разпределянето на печалбата, а е счела, че става дума отчасти за данък, отчасти за участие в разпределянето на печалбата, и от друга страна, че тази смесена квалификация, която тя не е имала възможност да обсъди преди приемането на обжалваното решение, е оказала решаващо влияние върху изхода на процедурата.

135 Комисията оспорва тези доводи.

Съображения на Първоинстанционния съд

136 Установена съдебна практика е, че във всяка започнала срещу дадено лице процедура, която може да завърши с увреждащ акт, зачитането на правото на защита представлява основен принцип на общностното право. Този принцип изисква на лицето, срещу което Комисията е започнала административна процедура, да бъде предоставена възможност в хода на тази процедура да изложи надлежно становището си относно действителното съществуване и релевантността на твърдените факти и обстоятелства и относно документите, на които Комисията основава твърдението си за наличие на нарушение на общностното право (Решение по дело Белгия/Комисия, точка 132 по-горе, точка 28, Решение на Първоинстанционния съд от 30 март 2000 г. по дело Kish Glass/Комисия, T-65/96, Recueil, стр. II-1885, точка 32 и Решение на Първоинстанционния съд от 6 март 2003 г. по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия, T-228/99 и T-233/99, Recueil, стр. II-435, точка 121).

137 Трябва да се припомни обаче, че Комисията следва да започне официална процедура по разследване, когато след предварително разглеждане има сериозни съмнения относно съвместимостта на разглежданата мярка с общия пазар. От

това следва, че Комисията не може да бъде задължена да представи пълен анализ на разглежданата мярка в съобщението си за започване на тази процедура. За сметка на това Комисията трябва да определи в достатъчна степен рамките на своята проверка, за да позволи на държавата членка, срещу която е започната процедурата, да се произнесе по всички фактически и правни елементи, съставляващи мотивите на окончателното решение, с което Комисията се произнася по съвместимостта на разглежданата мярка с общия пазар (вж. в този смисъл по аналогия Решение на Първоинстанционния съд от 31 май 2006 г. по дело Kuwait Petroleum (Nederland)/Комисия, Т-354/99, Recueil, стр. II-1475, точка 85).

138 Следователно обстоятелството, че в обжалваното решение Комисията е променила анализа относно естеството на фиксирания налог, само по себе си би могло да наруши правото на защита на Френската република само ако данните, които се съдържат в решението за започване на процедурата или са предоставени впоследствие при обсъждането в условията на състезателност по време на административната процедура, не са позволили на френските власти да обсъдят надлежно всички фактически и правни елементи, на които се основава обжалваното решение. За сметка на това различията между обжалваното решение и решението за започване на процедурата, произтичащи от това, че Комисията е възприела всички или част от изтъкнатите от Френската република доводи, не биха могли да доведат до нарушаване на правото на защита на тази държава членка.

139 Следва да се отбележи, че като е посочила в съображение 63 от решението за започване на процедурата, че фиксираният налог „прилича по-скоро на данък върху печалбата на [France Télécom], отколкото на особен начин на облагане с професионален данък на [France Télécom]“, Комисията е дала възможност на Френската република да обсъди в хода на административната процедура естеството на този налог. Впрочем от изявленията на френското правителство в съдебното заседание следва, че по време на процедурата е била разгледана възможността да се извърши компенсиране между прекомерното облагане, за което държавата членка твърди, че произтича от този налог, от една страна, и освобождаването от професионален данък, от което се е ползвало France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г., както и разликите в облагането, от които то се е ползвало за периода от 1994 г. до 2002 г., от друга страна. В решението за започване на процедурата обаче Комисията ясно свързва невъзможността да допусне компенсиране между фиксирания налог и дължимия от France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г. професионален данък именно с нефискалния характер на налога. Така съдържащите се в решението за започване на

процедурата указания са позволили на Френската република да оспори квалификацията, която тогава Комисията е възнамерявала да даде на фиксирания налог.

140 При тези обстоятелства фактът, че макар в решението за започване на процедурата да е възнамерявала изцяло да оспори фискалния характер на фиксирания налог, в обжалваното решение Комисията е променила анализа си и е приела, че този налог има смесен характер, отчасти фискален, отчасти нефискален, не означава, че Комисията не е изпълнила задължението си да определи в достатъчна степен рамките на своята проверка, за да позволи на Френската република да се произнесе по всички фактически и правни елементи, които съставляват мотивите на обжалваното решение.

141 Освен това, както бе посочено, тъй като в решението за започване на процедурата не приема, че фиксираният налог може да се разглежда като данъчно облагане, Комисията първоначално счита, че заместването на професионалния данък, дължим за периода от 1991 г. до 1993 г., с този налог на пръв поглед не може да бъде допуснато и следователно пълното освобождаване от професионален данък, от което се е ползвало France Télécom през същия период, може да бъде квалифицирано като държавна помощ. За сметка на това „смесената“ квалификация, която в крайна сметка е възприета в обжалваното решение, кара Комисията да признае, че дължимият от France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г. професионален данък е заместен от фиксирания налог. Следователно разликите между обжалваното решение и решението за откриване на процедурата произтичат от приемане на част от изтъкнатите от Френската република в хода на административната процедура доводи, което не представлява нарушение на правото на защита на тази държава членка.

142 От това следва, че Френската република поддържа неоснователно, че нейното право на защита е било нарушено, и следователно нейното второ правно основание трябва да бъде отхвърлено.

4. *По спазването на процесуалните права на France Télécom*

Доводи на страните

143 Макар да признава, че лицата, заинтересовани от започната от Комисията процедура в областта на държавните помощи, нямат същите права като държавата членка — адресат на решението, France Télécom счита, че е било нарушено неговото право на защита, чието зачитане във всяка започнала срещу дадено лице процедура, която може да завърши с увреждащ акт, представлява основен принцип на общностното право, който трябва да бъде гарантиран дори при липсата на правна уредба.

144 С първото си правно основание то поддържа, че не е имало възможност да изложи надлежно становището си относно „смесения“ характер на фиксирания налог, на който се основава Комисията в обжалваното решение, за да установи наличието на разглежданата помощ (съображения 31—33 от обжалваното решение). Преди това нито в решението за започване на процедурата, нито в последващите си писмени изявления, нито по време на срещите, проведени в рамките на процедурата, Комисията не оставила впечатлението, че може да приеме, че този налог има отчасти фискален характер и отчасти характер на прехвърляне на средства в полза на собственика. Напротив, този налог бил квалифициран като фискален в решението за започване на процедурата и тогава Комисията приела, че със Закон 90-568 е приведен в действие единен режим на данъчно облагане за периода 1991—2002 г. (параграф 33 от обжалваното решение). Следователно обжалваното решение се основавало на факти и преценки, по които France Télécom не могло да представи своята гледна точка. Ето защо Комисията не можела да го упреква в непредставянето на писмено становище след решението за започване на процедурата и срещите от юни 2004 г. били посветени не на въпроса за компенсиране, а на изчисляването на твърдяната държавна помощ.

145 Комисията оспорва тези твърдения.

Съображения на Първоинстанционния съд

146 Според добре установената съдебна практика административната процедура в областта на държавните помощи е насочена единствено срещу засегнатата държава членка. Предприятията — получатели на помощи, са разглеждани единствено като „заинтересовани лица“ в тази процедура (вж. в този смисъл Решение по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия, точка 136 по-горе, точка 122 и Решение по дело Kuwait Petroleum (Nederland)/Комисия, точка 137 по-горе, точка 80).

147 Тази съдебна практика по същество отрежда на заинтересованите лица ролята на източници на информация за Комисията в рамките на административната процедура, открита съгласно член 88, параграф 2 ЕО. Оттук следва, че заинтересованите лица не могат да се позоват на правото на защита, признато на лицата, срещу които е открита процедура (вж. точка 136 по-горе), а разполагат само с правото да участват в административното производство по подходящ начин, като се отчитат конкретните обстоятелства по случая (Решение на Първоинстанционния съд от 25 юни 1998 г. по дело British Airways и др./Комисия, T-371/94 и T-394/94, Recueil, стр. II-2405, точки 59 и 60 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия, точка 136 по-горе, точка 125).

148 Освен това е прието, че макар да не може да бъде задължена да представи пълен анализ по отношение на разглежданата помощ в съобщението си за започване на тази процедура, за сметка на това Комисията трябва да определи в достатъчна степен рамките на своята проверка, за да не лиши от смисъл правото на заинтересованите лица да представят становища (Решение по дело Kuwait Petroleum (Nederland)/Комисия, точка 137 по-горе, точка 85).

149 Все пак правото на заинтересованите лица да получат информация не надхвърля правото им да бъдат изслушани от Комисията. По-специално то не може да приеме измеренията на общо право да се изразява становище по всички потенциално важни въпроси, поставени в хода на официалната процедура по

разследване (вж. Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 4 април 2002 г. по дело Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия, T-198/01 R, Recueil, стр. II-2153, точка 84 и цитираната съдебна практика).

150 Като се имат предвид тези принципи, следва да се констатира, че решението за започване на процедурата, което точно идентифицира разглежданата помощ, е публикувано в Официален вестник (вж. точка 38 по-горе). Следователно France Télécom е било уведомено в достатъчна степен за наличието на процедура по разследване и е имало възможност да представи всички съображения, които счете за целесъобразни.

151 Освен това, като е посочила в решението за започване на процедурата, че възнамерява да разглежда фиксирания налог като участие в разпределянето на печалбата, Комисията е дала възможност на France Télécom да обсъди надлежно характера на посочения налог (вж. точка 139 по-горе).

152 Що се отнася до довода, изведен от твърдяното противоречие между точки 29 и 33 от решението за започване на процедурата, от една страна, и точка 63 от същото решение, от друга страна, той също не може да бъде приет. Макар в точка 29 от решението за започване на процедурата Комисията наистина да използва израза „прекалено тежко данъчно облагане по общия режим“, намерението ѝ да изключи на фазата на започване на официалната процедура по разследване възможността за компенсиране между фиксирания налог и дължимия от France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г. професионален данък личи ясно от цялото решение. Така на France Télécom е дадена възможност да представи всички съображения в полза на приемането на това компенсиране.

153 Поради това няма друга възможност, освен първото правно основание на France Télécom да бъде отхвърлено.

5. *Що се отнася до наличието на държавна помощ*

Доводи на страните

По наличието на обосновка, свързана с общата структура на данъчната система

154 В първата част от своето второ правно основание France Télécom изтъква, че специалният режим на данъчно облагане е обоснован от съображения, свързани с общата структура на данъчната система, и следователно не е изпълнено условието за селективност на разглежданата мярка (Решение на Първоинстанционния съд от 23 октомври 2002 г. по дело Diputación Foral de Álava/Комисия, T-346/99—T-348/99, Recueil, стр. II-4259, точка 58). Впрочем в Известието за прилагане на правилата за държавна помощ по отношение на мерките за пряко данъчно облагане на дружества, което публикува през 1998 г. (ОВ C 384, стр. 3; Специално издание на български език 2007 г., глава 8, том 3, стр. 151), Комисията признавала, че мерките, „чиято икономическа рационалност ги прави необходими за функционирането и ефективността на данъчната система", не трябва непременно да бъдат считани за държавна помощ.

155 Специалният режим на данъчно облагане обаче имал единствено за цел да запази нивото на ресурсите, които администрацията на ПДС предоставяла на държавата преди преобразуването ѝ в публичноправен субект, и да избегне прехвърлянето на тези ресурси от държавата към административно-териториалните единици, при пълно отчитане на трудността за въвеждане от 1991 г. на облагане на общинско равнище. Следователно тези мерки били обосновани от структурата на данъчната система и не представлявали държавни помощи.

156 Комисията изтъква, че въпросът дали дадена мярка, която предоставя селективно предимство като специалния режим на данъчно облагане, може да бъде обоснована по съображения, свързани с естеството или структурата на системата, изисквал обективен анализ на френската данъчна система като цяло и по-конкретно на системата на професионалния данък. По този въпрос тежестта на доказване падала върху държавата членка. В това отношение Комисията се позовава на заключението на генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer във връзка с Решение на Съда от 19 май 1999 г. по дело Италия/Комисия (C-6/97, Recueil, стр. I-2981, I-2983).

157 Нито по време на административната процедура, нито в жалбата си пред Първоинстанционния съд обаче Френската република поддържала, че в конкретния случай може да е налице обосновка като посочената от France Télécom в рамките на първата част от неговото второ правно основание. Комисията от своя страна не виждала никакво основание да се твърди, че по-благоприятното третиране на France Télécom произтича от някакво изискване на системата на професионалния данък във Франция.

По естеството на фиксирания налог

158 На първо място, Френската република поддържа, а France Télécom също посочва във втората част от своето второ правно основание, че налогът, с който France Télécom е било обложено за периода от 1991 г. до 1993 г. по силата на членове 18 и 19 от Закон 90-568, има чисто фискален характер.

159 Френската република и France Télécom твърдят най-напред, че разпоредбите на Закон 90-568 относно налога в полза на общия държавен бюджет, с който France Télécom е било обложено за периода от 1991 г. до 1993 г., а именно членове 18 и 19 от Закон 90-568, са включени в глава IV, озаглавена „Данъчно облагане“, и не са имали друга цел освен да привлекат данъчни постъпления, сравними с ресурсите, които са осигурявали на държавния бюджет излишъците, реализирани от администрацията на ПДС преди създаването на France Télécom.

160 Те препращат към доклад № 1229 от 11 април 1990 г. на г-н Fourré, докладчик от името на комисията по производството и търговията към националния парламент, относно проектозакона, довел до приемането на Закон 90-568. Според този доклад предвиденото в член 19 от Закон 90-568 изключение от общия режим било оправдано с оглед на стремежа чрез специален данък да се осигурят ресурси за държавния бюджет, сравними с налога, заплащан от администрацията на ПДС преди създаването на France Télécom. Освен това действието на този специален режим на данъчно облагане трябвало да бъде ограничено до времето, което предвид очакваното увеличение на оборота е необходимо, за да може определянето на данъците на France Télécom по общия режим да осигури постъпления в размер, сравним с този на специалния налог.

161 Следователно поради мястото му в текста на посочения закон и неговата цел предвиденият в член 19 от Закон 90-568 фиксиран налог имал фискален характер. Всъщност той замествал всички данъци по общия режим, които France Télécom би трябвало да заплаща при липсата на специален режим на данъчно облагане. Впрочем в съображения 28, 29 и 36 от обжалваното решение Комисията признавала, че специалният налог „притежава типичните за един данък елементи“.

162 По-нататък Френската република и France Télécom критикуват извършената от Комисията в съображение 27 от обжалваното решение квалификация на „участие в разпределянето на печалбата“.

163 От една страна, Френската република оспорва релевантността на направеното в съображение 24 от обжалваното решение оприличаване на фиксирания налог с „печалбата, която ПДС са внасяли в полза на държавата през 1989 г. и 1990 г.“

164 Всъщност внасянето в държавния бюджет на реализираната от администрацията на ПДС печалба произтичало от националните правила относно бюджета, според които салдото по специалните бюджети като този на ПДС преминава към общия бюджет, без за това да е необходимо някакво управленско решение, например за изплащане на дивиденти или решение за облагане. Положението на France Télécom, публичноправен субект с юридическа самостоятелност, не можело обаче да се сравнява с предишното положение, при което ПДС са били държавна публична административна служба.

165 От друга страна, по естеството си фиксираният налог имал чисто фискален характер, като тази квалификация изключвала възможността да става дума, дори частично, за участие в разпределението на печалбата.

166 Първо, решението, което стои в основата на този налог, било законодателно решение, тъй като принципът на облагане е закрепен в член 19 от Закон 90-568

и годишният размер на налога се определя всяка година със закона за бюджета. Противно на това обикновеното разпределяне на дивиденти не изисквало приемане на закон.

167 Второ, размерът на дивидент или на дял от печалбата не можел да бъде определен, преди да е известна печалбата за финансовата година. Максималният размер на фиксирания налог обаче бил определен още с влизането в сила на Закон 90-568 и действителният размер, с който е облагано France Télécom от законите за бюджета за годините от 1991 г. до 1993 г., се равнявал всяка година на определения в член 19 от Закон 90-568 максимум. За разлика от това, размерът на дивидента зависел от действително реализираната в хода на финансовата година печалба.

168 Трето, фиксираният налог бил вписан в разходната част на баланса на France Télécom, което съответствало на фискалния характер на налога. Противно на това, изплащането на дял от печалбата не оказвало влияние върху оперативната печалба, а намалявало собствените средства.

169 Четвърто, в рамките на периода от 1994 г. до 1996 г., по време на който се извършва преобразуването на France Télécom в акционерно дружество, печалбата на предприятието (21,2 милиарда френски франка) се удвоила в сравнение с периода от 1991 г. до 1993 г. (10,1 милиарда френски франка). По време на същия период обаче France Télécom нито веднъж не изплатило дял от печалбата.

170 Пето, Комисията не доказала по никакъв начин съдържащото се в съображение 31 от обжалваното решение твърдение, че специалният налог е със смесен характер, отчасти фискален, отчасти — на възнаграждение за участието на държавата.

171 Според Комисията въпросът дали фиксираният налог има фискален характер е ирелевантен, след като, дори да се предположи, че това е така, компенсирането между този налог и разликата в облагането, констатирана за всяка година за

периода от 1994 г. до 2002 г., не можело да бъде извършено. Всъщност налозите в тежест на France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г., от една страна, заместващи всички данъци, които нормално биха били в тежест на France Télécom, и от друга страна, не можели да се считат за авансови плащания по вноските за професионалния данък, с които France Télécom трябвало да бъде обложено, считано от 1994 г.

172 Що се отнася до естеството на фиксирания налог, Комисията счита, че при всички положения той имал в най-добрия случай само отчасти фискален характер и оспорва всички доводи на жалбоподателите по този въпрос.

По неделимия характер на данъчния режим, приложим към France Télécom за периода от 1991 г. до 2002 г.

173 На второ място, Френската република изтъква, а France Télécom поддържа в третата част от второто си правно основание, че специфичният данъчен режим на France Télécom, установен със Закон 90-568, има цялостен характер, като покрива периода от 1991 г. до 2002 г. и не изразява волята на публичните органи да предоставят на France Télécom и най-малкото предимство.

174 Всъщност Закон 90-568 установявал от самото начало единен цялостен данъчен режим, разделен на два етапа. По време на първия етап от 1991 г. до 1993 г. установяването на данък, заместващ всички преки данъци по общия режим, и по-специално професионалния данък, имало за цел единствено да се избегне загубата на постъпления за държавния бюджет. По време на втория етап от 1994 г. до 2002 г., както заявяват френските власти в отговора си от 26 септември 2001 г. на първото искане за информация, отправено от Комисията (вж. точка 37, по-горе), облагането на France Télécom с професионален данък по местонахождението на неговото основно място на стопанска дейност имало за цел единствено да се избегне прехвърлянето на постъпления от държавния бюджет към бюджета на административно-териториалните единици, в които France Télécom има места на стопанска дейност, но не и да предостави предимство на

France Télécom. Впрочем наличието на разлика в данъчното облагане за периода от 1994 г. до 2002 г. било установено едва по-късно.

175 При положение че Закон 90-568 установява единен данъчен режим, последващите условия на облагане на France Télécom с професионален данък били неделими и поради това трябвало да бъдат анализирани в тяхната взаимовръзка. Впрочем Комисията била процедирала именно по този начин, като в решението за започване на процедурата посочва, че когато се позовава на „режим“ или на „дерогационен режим“, има предвид „преходния режим и окончателния режим“. При липсата на изменение по същество на първоначалния режим обстоятелствата в конкретния случай се различавали от контекста, в който е постановено Решението на Първоинстанционния съд от 30 април 2002 г. по дело Government of Gibraltar/Комисия (Т-195/01 и Т-207/01, Recueil, стр. II-2309, точка 111).

176 Комисията счита, че въпросът дали France Télécom е подложено на единен режим на данъчно облагане, разделен на два етапа или на два последователни и отделни режима, е без значение, след като е безспорно, че правилата, приложими от 1991 г. до 1993 г., са различни от правилата, приложими от 1994 г. до 2002 г., и че във всички случаи, дори да се предположи, че става дума за един-единствен режим, искането от Френската република компенсиране не е мислимо.

По необходимостта от извършването на компенсиране

177 На трето място, Френската република счита, а France Télécom поддържа в четвъртата част от второто си правно основание, че Комисията е трябвало да компенсира по-високото облагане, на което France Télécom е било подложено за периода от 1991 г. до 1993 г., с разликата в облагането, от която същото се е ползвало за периода от 1994 г. до 2002 г.

178 Първо, Френската република и France Télécom оспорват мотивите, които Комисията излага в съображения 38 и 41 от обжалваното решение, за да откаже да компенсира свръхоблагането, на което France Télécom е било подложено за периода от 1991 г. до 1993 г., с разликата в облагането, от която същото се е ползвало за периода от 1994 г. до 2002 г. France Télécom изтъква, че позоваването от Комисията на Решение от 19 май 1999 г. по дело Италия/Комисия, точка 156 по-горе, както и на собственото ѝ Решение 2002/581/ЕО от 11 декември 2001 г. относно схемата на държавни помощи, приведена в действие от Италия в полза на банките (ОВ L 184, 2002 г., стр. 27), е ирелевантно, тъй като в конкретния случай фиксираният налог е от същото естество като професионалния данък, с който то е било обложено за периода от 1994 г. до 2002 г., и всички тези мерки са установени с един и същи закон.

179 Освен това в точки 28, 33 и 116 от решението за започване на процедурата самата Комисия признавала, че Закон 90-568 установява единен „дерогационен“ режим, под който, както самата Комисия уточнявала, тя разбира едновременно „преходния“ режим, а именно правилата относно фиксирания налог и „окончателния режим“, т.е. специалния режим на данъчно облагане.

180 Второ, френските власти и France Télécom поддържат, че Комисията е била длъжна да извърши цялостен анализ на влиянието на мярка, която може бъде квалифицирана като държавна помощ.

181 Най-напред Френската република и France Télécom изтъкват, че в своето Решение 2003/216/ЕО от 15 януари 2002 година относно държавната помощ, приведена в действие от Френската република в полза на Crédit mutuel (ОВ L 88, 2003 г., стр. 39), Комисията вече е извършила многогодишно компенсиране, вземайки предвид всички приходи и разходи, свързани с механизма на Livret bleu [спестовна книжка].

182 Също така в Решение 2000/735/ЕО от 21 април 1999 година относно третирането на „договора за лизинг на технология“ между Philips и Rabobank от нидерландската данъчна администрация (ОВ L 297, 2000 г., стр. 13) Комисията била отчела всички последици във времето на разглеждания от нея данъчен режим, без да прибягва до понятието за данъчен кредит.

183 Нещо повече, самата Комисия била извършила компенсиране между разходи от различно естество в Решение 1999/676/ЕО от 20 юли 1999 година относно предполагаемите помощи, предоставени от Франция на дружество Sécuripost (ОВ L 274, стр. 37), и дори в обжалваното решение, като е приела компенсирането между фиксирания налог, за който счита, че има смесен фискален и нефискален характер, от една страна, и вноските на дължимия от France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г. професионален данък, от друга страна.

184 По-общо Френската република счита, че задължение на Комисията е да извърши цялостен анализ на мерките, които могат да бъдат квалифицирани като държавна помощ, с оглед на критериите, дефинирани в член 87, параграф 1 ЕО. Това задължение произтичало от целта на тази разпоредба. Цялостният анализ бил необходим по-специално, за да се прецени дали разглежданата мярка може да наруши конкуренцията и дали представлява предимство. Задължението за извършване на цялостен анализ на установената със Закон 90-568 система за периода от 1991 г. до 2002 г. произтичало също така от практиката на Първоинстанционния съд (Решение на Първоинстанционния съд от 27 януари 1998 г. по дело Ladbroke Racing/Комисия, Т-67/94, Recueil, стр. II-1, точка 76).

185 Трето, Френската република и France Télécom изтъкват, че в конкретния случай компенсирането между двете фази на данъчния режим показва свръхоблагане в сравнение с общия режим за целия период от 1991 г. до 2002 г. и че следователно France Télécom не се е ползвало от никакво предимство.

186 След като отбелязва, че Комисията е признала, че France Télécom е било подложено на свръхоблагане за целия период от 1991 г. до 2002 г., Френската република оценява размера на това свръхоблагане на най-малко 1,4 милиарда евро и вероятно на повече от 1,7 милиарда евро. Следователно, като приела, че France Télécom се е ползвало от предимство, представляващо държавна помощ,

Комисията допуснала грешка при прилагане на правото и явна грешка в преценката, които били основание Първоинстанционният съд да отмени обжалваното решение.

187 Що се отнася до компенсирането между периодите обаче, France Télécom уточнява, че „твърденият размер на данъчното облекчение за периода от 1994 г. до 2002 г. произтича само от една обикновена симулация и по никакъв начин не позволява да се установи със сигурност размерът на помощта, която се твърди, че е ползвало за периода от 1994 г. до 2002 г.“

188 Комисията счита, че искането от Френската република и от France Télécom компенсиране би довело до премахване на необходимото разграничение между задълженията, които държавата трябва да поеме като акционер, и задълженията, които може да има като публичноправен субект.

189 Според Комисията допускането на възможността за такова компенсиране би направило на практика невъзможен контрола върху помощите, предоставяни на публичните предприятия. Компенсирането, което в настоящия случай искат Френската република и France Télécom, надхвърляло значително компенсирането между разходите и приходите по предоставянето на обществена услуга, което е било предмет на преписката, приключила с Решение 2003/216. Теорията на Френската република всъщност допускала компенсиране на по-малък с по-голям, но от различно естество разход. Такова компенсиране обаче било изключено от съдебната практика (Решение от 2 юли 1974 г. по дело Италия/Комисия, точка 66 по-горе, точка 34).

190 В дупликата Комисията оспорва тълкуването на Френската република, според което в преписката, приключила с Решение 2000/735, тя вече е извършила компенсиране между краткосрочните и дългосрочните последици от дадена данъчна мярка. Комисията изтъква, че в тази преписка е изключила възможността разглежданата мярка да бъде счетена за държавна помощ, след като е отбелязала, че разглежданият режим се състои чисто и просто в прилагането на общия данъчен режим. Следователно по тази преписка не било изпълнено условието за селективност.

Съображения на Първоинстанционния съд

По наличието на предимство

191 В настоящия случай страните спорят по въпроса дали France Télécom се е ползвало от предимство по силата на специалния режим на данъчно облагане.

192 В съображение 42 от обжалваното решение Комисията определя предимството, от което според нея се е ползвало France Télécom, като изразяващо се в „разликата между действително платения от France Télécom професионален данък и онзи, който дружеството би дължало по силата на общия режим за периода от 1 януари 1994 г. до 1 януари 2003 г.“

193 В писмените си становища жалбоподателите не оспорват изрично наличието на разлика в облагането в полза на France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г., а упрекват Комисията, че е злоупотребила, като е разделила този период от периода, през който France Télécom е било обложено с фиксиран налог (1991—1993), и поради това е отказала да извърши компенсиране между данъчните потоци, свързани с тези два периода. От друга страна, в съдебното заседание France Télécom изтъква неточността на изчисленията, на които се основава Комисията, за да прецени, че по време на периода от 1994 г. до 2002 г. предприятието се е ползвало от разлика в облагането.

194 Съгласно член 87, параграф 1 ЕО, освен когато е предвидено друго в Договора за ЕО, всяка помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите членки, е несъвместима с общия пазар. По силата на установената съдебна практика квалифицирането като държавна помощ предполага, че са изпълнени кумулативно изброените в член 87, параграф 1 ЕО

условия (вж. Решение на Съда от 24 юли 2003 г. по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, стр. I-7747, точки 74 и 75 и цитираната съдебна практика).

195 Що се отнася до понятието за предимство по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, то обхваща всички мерки, които освобождават дадено предприятие от тежест, която в противен случай то би понесло. Всъщност според установената съдебна практика понятието „помощ“ е по-общо от „субсидия“, тъй като включва не само положителните престации като самите субсидии, но и други видове намеса, които под различна форма облекчават тежестите, които обичайно натоварват бюджета на едно предприятие и които, без да са субсидии в строгия смисъл на думата, имат същото естество и последици (Решение на Съда от 15 декември 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-66/02, Recueil, стр. I-10901, точка 77 и цитираната съдебна практика).

196 Така мярка, с която публичните власти предоставят на някои предприятия данъчно освобождаване, което, макар да не включва прехвърляне на държавни ресурси, поставя получателите в по-благоприятно финансово положение от това на други данъчнозадължени лица, все пак представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО (вж. Решение от 19 май 1999 г. по дело Италия/Комисия, точка 156 по-горе, точка 16 и Решение от 15 декември 2005 г. по дело Италия/Комисия, точка 195 по-горе, точка 78 и цитираната съдебна практика).

197 Освен това естеството на преследваните от държавните мерки цели и тяхната обосновка са без значение за квалифицирането им като помощ. Според установената съдебна практика член 87, параграф 1 ЕО не разграничава държавните помощи според причините или целите им, а ги определя в зависимост от техните последици (вж. Решение на Съда от 13 февруари по дело Испания/Комисия, C-409/00, Recueil, стр. I-1487, точка 46 и цитираната съдебна практика).

198 В настоящия случай, за да се прецени основателността на заключението на Комисията относно наличието на предимство в полза на France Télécom, състоящо се в разлика в облагането, от която то се е ползвало от 1994 г. до 2002 г., на първо място, следва да се отговори на въпроса дали Комисията е можела да разгледа специалния режим на данъчно облагане независимо от

фиксирания налог. На второ място, следва да се прецени дали Комисията основателно е отказала да извърши компенсиране между разликата в облагането, от която се е ползвало France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г., и прекомерното облагане, което според жалбоподателите е било в тежест на предприятието от 1991 г. до 1993 г. На трето място, следва да се прецени доколко е основателно твърдението, че е налице разлика в облагането за периода от 1994 г. до 2002 г.

— Що се отнася до възможността специалният режим на данъчно облагане да се разгледа независимо от фиксирания налог

199 Според съдебната практика Комисията е длъжна да разгледа сложните мерки в тяхната цялост, за да определи дали те предоставят на предприятието получател икономическо предимство, което то не би могло да получи при нормални пазарни условия (Решение на Съда от 11 юли 1996 г. по дело SFEI и др., C-39/94, Recueil, стр. I-3547, точка 60, вж. в този смисъл и Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г. по дело BP Chemicals/Комисия, T-11/95, Recueil, стр. II-3235, точки 169 и 170).

200 Безспорно е, че Закон 90-568 установява дерогационен данъчен режим, приложим по-специално към France Télécom, който се характеризира с това, че е разделен на две фази. В рамките на първата фаза от 1991 г. до 1993 г. France Télécom не е обложено с никакъв данък или налог освен с фиксирания налог. В рамките на втората фаза, която започва през 1994 г. и първоначално няма точно определен краен срок, France Télécom е обложено с всички данъци по общия режим, но по отношение на местните данъци, включително професионалния данък, е обложено при условия, които се отклоняват от общия режим и представляват специалния режим на данъчно облагане. Така жалбоподателите с основание изтъкват, че всички разпоредби относно условията на облагане на France Télécom за периода от 1991 г. до 2002 г. се съдържат в една и съща глава от посочения закон и са установени с един-единствен правен акт.

201 От обжалваното решение обаче следва, че Комисията не е счела, че разглежданата помощ се състои от приложимите към France Télécom специални данъчни разпоредби, а от разликата в облагането, представляваща разликата между размера на вноските за професионалния данък, които предприятието би

трябвало да плати, ако бе обложено с данъка по общия режим, и размера на вноските, с които реално е било обложено по силата на прилаганите за него специални данъчни разпоредби (вж. съображение 42 от обжалваното решение).

202 Оттам следва, че поради ежегодността на професионалния данък, предвиден в член 1447, точка I и член 1478, точка I от Общия данъчен кодекс (вж. точка 17 по-горе), предимство като дефинираното в съображение 42 от обжалваното решение не може да бъде установено веднъж завинаги в точно определен момент, а трябва да се установява за всяка година, за която France Télécom дължи професионален данък. Следователно не е било мислимо Комисията да извърши цялостен и a priori анализ на всички релевантни разпоредби от Закон 90-568, в сила от 1991 г. до 2002 г., а напротив — тя правилно разглежда всяка година поотделно (вж. съображения 54 и 58 от обжалваното решение).

203 В съображение 36 от обжалваното решение Комисията също правилно отбелязва, че приложимите към France Télécom правила през периода от 1991 г. до 1993 г. (фиксирания налог) се различават от тези, които са били в сила през периода от 1994 г. до 2002 г. (специалния режим на данъчно облагане). Така Комисията е приела, че през първия период фиксираният налог е замествал напълно вноската за професионалния данък, който би бил дължим ежегодно от France Télécom по общия режим (съображение 33 от обжалваното решение). За сметка на това според Комисията облагането на France Télécom по специалния режим на данъчно облагане е водело всяка година по време на втория период до разлика в облагането в полза на предприятието.

204 При тези обстоятелства Комисията е могла, без да наруши задължението си за цялостно разглеждане на мерките, които може да въвеждат държавни помощи, да разграничи в рамките на своя анализ специалния режим на данъчно облагане и режима на фиксирания налог.

— Що се отнася до възможността за компенсиране

205 Жалбоподателите изтъкват, че предимството, изразяващо се в разликата в облагането в полза на France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г., е повече от компенсирано от размера на фиксираните налози, с които предприятието е било обложено за периода от 1991 г. до 1993 г. За да обосноват извършването на това компенсиране, Френската република и France Télécom поддържат, че Закон 90-568 установява единен режим на данъчно облагане и че фиксираният налог има изцяло фискален характер.

206 Съгласно съдебната практика, когато разглежда мярка, която може да представлява държавна помощ, Комисията е длъжна да вземе предвид всички последици от тази помощ за потенциалния получател, и по-специално, ако е необходимо, да приспадне специфичните тежести, които обременяват дадено предимство (Решение на Съда от 25 юни 1970 г. по дело Франция/Комисия, 47/69, Recueil, стр. 487, точка 7).

207 Обратно, само по себе си обстоятелството, че от гледна точка на получателя определена мярка за освобождаване се компенсира от отделна специфична тежест, която няма връзка с освобождаването, не пречи тя да бъде квалифицирана като държавна помощ (Решение от 15 декември 2005 г. по дело Италия/Комисия, точка 195 по-горе, точка 34).

208 Следователно основателността на довода на жалбоподателите, че по-високото данъчно облагане на France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г., дължащо се на фиксирания налог, компенсира разликата в облагането, от която се е ползвало France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г., зависи от анализа на обективните характеристики на фиксирания налог и от това дали той може да се счита за тежест, присъща на предимството, което евентуално произтича за France Télécom от облагането му по специалния режим.

209 В това отношение следва да се припомни, че Закон 90-568 установява дерогационен данъчен режим, приложим по-специално към France Télécom, който се характеризира с това, че е разделен на две фази. През първата фаза от 1991 г. до 1993 г. France Télécom не е обложено с никакъв друг данък или налог освен с фиксирания налог. През втората фаза, която започва през 1994 г. и първоначално няма точно определен краен срок, France Télécom е обложено с всички данъци по общия режим, но по отношение на местните данъци, включително професионалния данък, е обложено при условия, които се отклоняват от общия режим и представляват специалния режим на данъчно облагане.

210 Освен това от доводите на Френската република, основани на доклада за проектозакона за приемането на Закон 90-568, представен пред френския парламент на 11 април 1990 г., следва, че дерогацията от общия режим, предвидена в член 19 от посочения закон, т.е. фиксираният налог, е обоснована със стремежа да се осигурят чрез специален данък ресурси в полза на държавния бюджет, сравними с налога, плащан от администрацията на ПДС преди създаването на France Télécom, за време, което предвид очакваното увеличение на оборота е необходимо, за да може определянето на данъците на France Télécom по общия режим да осигури постъпления в размер, сравним с този на специалния налог (вж. точка 160 по-горе). Впрочем фиксираният налог е определян всяка година в размер, равен на ресурсите, осигурявани ежегодно от специалния бюджет за ПДС до създаването на France Télécom.

211 Следователно от естеството, целите и временния характер на фиксирания налог следва, че той е заместил за всяка година, през която France Télécom е облагано с него, всички налози, които иначе France Télécom би дължало за съответната година. Тези налози обаче включват всички преки данъци, с които обикновено се облагат предприятията, а именно по-специално не само професионалния данък, но и корпоративния данък и данъците върху недвижимите имоти.

212 За сметка на това поради ежегодността си и временния си характер фиксираният налог не замества данъците, които евентуално са избегнати през следващите години. Всъщност премахването на фиксирания налог, считано от 1994 г., е резултат от това, че според потвърдените от законодателя предвиждания облагането на France Télécom с данъци по общия и по специалния режим на данъчно облагане, що се отнася до професионалния данък, трябва да осигури на

държавата ресурси, сравними с осигуряваните до 1990 г. от специалния бюджет за ПДС, които фиксираният налог е имал за цел да гарантира от 1991 г. до 1993 г.

213 Поради това фиксираният налог не може да се счита за тежест, присъща на привеждането в действие на специалния режим на данъчно облагане, а по-скоро за особен начин на облагане на France Télécom, установен за годините преди 1994 г. Следователно Комисията не е могла да вземе предвид искането от жалбоподателите компенсиране и основателно е извършила годишен анализ на последиците от облагането на France Télécom по специалния данъчен режим.

214 Всъщност, дори да се предположи, че, както поддържа Френската република, съгласно френското право фиксираният налог има изключително фискален характер, следва да се припомни, че от 1991 г. до 1993 г. той замества всички плащания в полза на държавата, които са в тежест на France Télécom, а не само професионалния данък. Облекчаване на тежести, каквото е специалният режим на данъчно облагане — според който за периода от 1994 г. до 2002 г. France Télécom се облага с по-малки вноски за професионален данък от тези, които биха били изисквани от предприятието по общия режим — не може обаче да бъде компенсирано с облагането с различна специфична тежест, а именно в настоящия случай, с плащане, заместващо данъци, различни от професионалния, и евентуално изплащането на дивиденти (вж. в този смисъл Решение от 15 декември 2005 г. по дело Италия/Комисия, точка 195 по-горе, точка 34).

215 Освен това само по себе си обстоятелството, че както фиксираният налог, така и специалният режим на данъчно облагане са установени със Закон 90-568, не позволява да се приеме, че облагането на France Télécom с фиксиран налог е присъщо на установяването на специалния режим на данъчно облагане. Всъщност фактът, че фиксираният налог и специалният режим на данъчно облагане са въведени с един и същи законодателен акт, както бе припомнено в точка 200 по-горе, не е достатъчен да докаже, че установяването на специален режим на данъчно облагане, считано от 1994 г., е довело до необходимостта от установяване на фиксирания налог за периода от 1991 г. до 1993 г. или че прилагането на фиксирания налог за периода от 1991 г. до 1993 г. е наложило прилагането на специалния режим на данъчно облагане за годините след 1994 г.

216 Освен това, като се имат предвид условията за определяне на размера на фиксирания налог, равен всяка година на ресурсите, които до този момент са се осигурявали ежегодно от специалния бюджет за ПДС, Френската република не успява да докаже и че условията на облагане, характерни за периода от 1991 г. до 1993 г., са били установени с оглед на предвиждащо се по-ниско ниво на облагане за следващия период. Напротив, фактът, че първоначално не е било предвидено никакво ограничение на продължителността на прилагане на специалния режим на данъчно облагане, дава основание да се предположи, че държавата членка е счела за достатъчно нивото на данъчните ресурси, осигурявани от специалния режим на данъчно облагане, и сам по себе си противоречи на логиката, според която фиксираният налог е предназначен да замести недостатъчното ниво на облагане, считано от 1994 г.

217 Впрочем такъв довод противоречи и на довода на жалбоподателите, че специалният режим на данъчно облагане не е имал за цел да подложи France Télécom на по-леко облагане от това по общия режим. Във всички случаи в това отношение следва да се припомни, че държавните помощи не се характеризират с причините или целите си, а се определят с оглед на техните последици (вж. Решение по дело Испания/Комисия, точка 197 по-горе, точка 46 и цитираната съдебна практика).

218 От това следва, че Комисията правилно е отказала да извърши компенсиране между размерите на платения от France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г. фиксиран налог, от една страна, и разликите в облагането, произтичащи евентуално от специалния данъчен режим за периода от 1994 г. до 2002 г., от друга страна.

— Що се отнася до наличието на разлика в облагането

219 От съображения 54—59 от обжалваното решение следва, че за да докаже, че France Télécom е било подложено на по-леко облагане от това, на което би било подложено, ако бе обложено с професионалния данък по общия режим, Комисията се основа на цифровите данни, предоставени от Френската република в хода на административната процедура.

220 Всъщност безспорно е, че поне три пъти по време на административната процедура (вж. точки 39, 43 и 51 по-горе) Френската република е предоставяла на Комисията данни, от които е видно, че всяка година за периода от 1994 г. до 2002 г. France Télécom се е ползвало от разлика в облагането. Комисията не успява да определи точния размер на разглежданата помощ поради противоречивия характер на предоставените от държавата членка данни, но в съображение 59 от обжалваното решение посочва, че този размер е в рамките на диапазон, чиито долна и горна граница само възпроизвеждат предоставените от френските власти данни (в този смисъл вж. и Решение по дело Комисия/Франция, точка 87 по-горе, точки 31—35).

221 Вярно е, че по време на административната процедура френските власти наблягат на приблизителния характер на оценката от 15 май 2003 г. и на тази от 5 юли 2004 г. Както по време на административната процедура, така и в писмените си становища пред Първоинстанционния съд обаче те се позовават на тези цифрови данни в опита си да докажат, че France Télécom е било подложено на по-тежко облагане от това, което би произтекло от прилагането като цяло на общия режим за периода от 1991 г. до 2002 г.

222 Така в писмото си от 15 май 2003 г. (вж. точка 39 по-горе) в отговор на решението за започване на процедурата френските власти посочват следното:

„Без да засяга разглеждането на преписките на Комисията и съображенията на третите лица, този окончателен анализ потвърждава, че по силата на приложимия към него за периода от 1991 г. до 2002 г. данъчен режим France Télécom не се е ползвало от предимство, което може да представлява държавна помощ.

Всъщност France Télécom не само че не се е ползвало от държавна помощ по силата на приложения към него специален режим на данъчно облагане, а напротив е било обект на значително свръхоблагане в размер на над 1,4 милиарда евро, подлежащи на актуализация.“

223 Следователно трябва да се отбележи, че сведенията, предоставени на Комисията в хода на административната процедура, са представени като приблизителни, но не и като несигурни по отношение на наличието на разлика в облагането в полза на France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г.

224 При тези обстоятелства в съдебното заседание France Télécom напразно изтъква, че данните, които Комисията е взела предвид в обжалваното решение, са екстраполирани и лишени от връзка с реалността. Всъщност законосъобразността на решение в сферата на държавните помощи трябва да се преценява с оглед на цялата информация, с която Комисията е могла да разполага към момента на приемането му (вж. Решение на Съда от 15 април 2008 г. по дело Nuova Agricast, C-390/06, Сборник, стр. I-2577, точка 54 и цитираната съдебна практика).

225 Следователно Комисията основателно е констатирала, че от 1994 г. до 2002 г. France Télécom всяка година се е ползвало от селективно предимство, изразяващо се в разлика в облагането в негова полза.

По обосновката, изведена от съгласуваността на данъчната система

226 France Télécom поддържа, че разликата в облагането, от която се е ползвало, е обоснована с оглед на общата структура на данъчната система и следователно не представлява държавна помощ.

227 Член 87, параграф 1 ЕО забранява държавните помощи, които поставят в по-благоприятно положение определени предприятия или производството на някои стоки (Решение от 15 декември 2005 г. по дело Италия/Комисия, точка 195 по-горе, точка 94, вж. в този смисъл и Решение на Съда от 8 ноември 2001 г. по дело Adria-Wien Pipeline и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, C-143/99, Recueil, стр. I-8365, точка 34).

228 За целите на прилагане на член 87, параграф 1 ЕО следва да се установи дали в рамките на определен правен режим дадена държавна мярка може да постави в по-благоприятно положение определени предприятия или производства в сравнение с други предприятия, които се намират в сходно фактическо и правно положение от гледна точка на преследваната от съответната мярка цел (вж. Решение по дело Adria-Wien Pipeline и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, точка 227 по-горе, точка 41 и цитираната съдебна практика).

229 Съгласно постоянната съдебна практика обаче понятието за държавна помощ не визира държавните мерки, които въвеждат диференциране между предприятия и следователно са a priori селективни, когато това диференциране произтича от естеството или от структурата на системата от тежести, в която се вписват тези мерки (Решение на Съда от 6 септември 2006 г. по дело Португалия/Комисия, C-88/03, Recueil, стр. I-7115, точка 52, вж. в този смисъл и Решение на Съда от 2 юли 1974 г. по дело Италия/Комисия, точка 66 по-горе, точка 33 и Решение на Съда от 15 декември 2005 г. по дело Unicredito Italiano, C-148/04, Recueil, стр. I-11137, точка 51).

230 От своя страна обосновката, основана на естеството или структурата на данъчната система, препраща към съгласуваността на конкретна данъчна мярка с вътрешната логика на данъчната система, от която тя е част (вж. Решение по дело Diputación Foral de Álava/Комисия, точка 154 по-горе, точка 59 и цитираната съдебна практика).

231 В настоящия случай a priori селективният характер на разглежданата помощ е несъмнен, тъй като от Закон 90-568 следва, че специалният режим на данъчно облагане се е прилагал към France Télécom и само още едно предприятие. Всъщност безспорно е, че специалният режим на данъчно облагане представлява данъчен режим, който дерогира правилата относно професионалния данък, приложими към всички предприятия, които се намират в сходно фактическо и правно положение с това на France Télécom от гледна точка на целта, преследвана от този данък, който се определя според данъчните възможности на данъчнозадължените лица, преценена в съответствие с икономически критерии в зависимост от значимостта на извършваните от тях дейности на територията на административно-териториалните единици, в които имат място на стопанска дейност (вж. точки 16—24 по-горе).

232 Що се отнася до въпроса дали специалният режим на данъчно облагане е обоснован от естеството и структурата на данъчната система, най-напред следва да се отбележи, че Френската република не изтъква такъв довод нито в хода на административната процедура, нито в рамките на настоящата жалба. Както правилно отбелязва Комисията обаче, тежестта на доказване на наличието на подобна обосновка по принцип пада върху държавата членка. От това следва, че в рамките на настоящата жалба в подкрепа на доводите си France Télécom не може да се позовава на факти, които не са били известни на Комисията при приемането на обжалваното решение (вж. в този смисъл Решение по дело Nuova Agricast, точка 224 по-горе, точка 54 и цитираната съдебна практика).

233 За да обоснове тезата, че специалният режим на данъчно облагане е обоснован от вътрешната логика на данъчната система, приложима към предприятията, осъществяващи дейност във Франция, France Télécom посочва два довода.

234 От една страна, целта на специалния режим на данъчно облагане била да се избегне „прехвърляне“ на приходите от дължимия от France Télécom професионален данък от държавата към административно-териториалните единици.

235 В това отношение France Télécom по никакъв начин не доказва, че държавата не е била в състояние да предвиди, че считано от 1994 г. професионалният данък, с който се облага предприятието, ще бъде изплащан при условията на общия режим и след това насочван към държавния бюджет, а не към бюджета на всяка административно-териториална единица, в която предприятието има място на стопанска дейност.

236 Следователно дори да се предположи, че целта да се насочи към държавата дължимият от France Télécom професионален данък може да обоснове приложените към предприятието дерогационни мерки и макар че професионалният данък представлява данък, постъпленията от който са предназначени за административно-териториалните единици, следва да се отбележи, че жалбоподателят не е доказал, че същата цел не е можела да бъде постигната с мерки, които не му предоставят никакво предимство.

237 Поради това във всички случаи France Télécom неоснователно поддържа, че селективното предимство, от което се е ползвало, е необходима последица от насочването към държавния бюджет на постъпленията от професионалния данък, с който то се облага по специалния режим на данъчно облагане.

238 От друга страна, според France Télécom този дерогационен режим е станал необходим поради трудността да се приложи още от 1991 г. облагане на общинско равнище главно поради липсата на счетоводство, адаптирано към разпределянето на облагаемата основа на професионалния данък.

239 Все пак трябва да се отбележи, че специалният режим на данъчно облагане е влязъл в сила през 1994 г., т.е. по време на четвъртата година след преобразуването на администрацията на ПДС в предприятие. Макар обаче France Télécom да посочва, че през 1990 г. счетоводните данни за дълготрайните активи, необходими за определянето на професионалния данък по място на стопанска дейност не са били непосредствено на разположение, то не представя никаква обосновка, с която да докаже, че разпределянето по общини на облагаемата основа на професионалния данък, към което в крайна сметка се преминава с оглед на облагането за 2003 г., не е могло да бъде извършено още в началото на 90-те години. Данните от значение за облагането за 1994 г. са всъщност данните за 1992 г., която представлява референтния период за това облагане (вж. точка 21 по-горе).

240 Поради това нито един от доводите на France Télécom не може да докаже, че дерогационният данъчен режим, който е бил приложен и е предоставил предимство на това предприятие, е бил обоснован с оглед на естеството и структурата на данъчната система.

241 От гореизложеното следва, че нито един от доводите на жалбоподателите не може да бъде уважен и че първото правно основание на Френската република, както и второто правно основание на France Télécom трябва да бъдат отхвърлени.

6. *Що се отнася до прилагането на принципа на защита на оправданите правни очаквания*

Доводи на страните

242 Френската република с четвъртото си правно основание, изложено при условията на субсидиарност, и France Télécom с първата част от четвъртото си правно основание припомнят, че по смисъла на член 14 от Регламент № 659/1999 Комисията не може да изисква възстановяване на помощта, ако това противоречи на общ принцип на общностното право, и че принципът на защита на оправданите правни очаквания, както и принципът на правната сигурност, са част от общите принципи на общностното право. В своя доклад C (2004) 434 от 9 февруари 2004 г. за прилагане на правилата за държавна помощ по отношение на мерките за пряко данъчно облагане на дружества Комисията впрочем допускала, че принципът на защита на оправданите правни очаквания може да е пречка за решение за възстановяване в изключителни случаи, и по-специално когато преди това за аналогичен режим е било счетено, че не попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО, или той е бил обявен за съвместим с общия пазар.

243 Що се отнася до обхвата на този принцип, France Télécom поддържа, че от установената практика на Съда и на Първоинстанционния съд следва, че всеки икономически оператор у когото дадена институция е породила основателни надежди, може да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания (Решение на Съда от 11 март 1987 г. по дело Van den Bergh en Jurgens и Van Dijk Food Products (Lopik)/ЕИО, 265/85, Recueil, стр. 1155, точка 44).

244 France Télécom признава, че по принцип предприятията, получатели на помощ, могат да имат оправдани правни очаквания относно правомерността на помощта само ако тя е предоставена при спазване на предвидената в член 88 ЕО процедура, и че при полагане на дължимата грижа един оператор обикновено би трябвало да е в състояние да се увери в спазването на тази процедура. Съдебната практика обаче не изключвала възможността получателят да се позове на изключителни обстоятелства, които са могли да породят у него оправдани правни очаквания относно правомерния характер на помощта (Решение на Съда от 20 септември 1990 г. по дело Комисия/Германия, C-5/89, Recueil, стр. I-3437, точка 16) и Комисията признавала тази възможност в своите решения (съображение 80

от Решение 2004/76/ЕО на Комисията от 13 май 2003 година относно схемата на държавна помощ, приведена в действие от Франция в полза на централите и логистичните центрове (ОВ L 23, 2004 г., стр. 1).

245 В настоящия случай France Télécom счита, че са налице изключителни обстоятелства, които са могли да породят у него оправданото правно очакване, че специалният режим на данъчно облагане не представлява предимство, което може да бъде квалифицирано като държавна помощ.

246 Френската република и France Télécom припомнят, че данъчният режим, разгледан от Комисията в настоящия случай, е установеният с членове 18—21 от Закон 90-568, както следва по-специално от точки 28, 32 и 61 от решението за започване на процедурата и от съображения 17 и 21 от обжалваното решение.

247 Член 21 от Закон 90-568 обаче вече бил разгледан от службите на Комисията след подадена на 4 май 1990 г. жалба относно специалните правила на облагане на La Poste с професионален данък. С решение от 8 февруари 1995 г. (ОВ C 262, 1995 г., стр. 11, наричано по-нататък „решението относно La Poste“) Комисията била признала, че установеното в полза на La Poste с член 21 от Закон 90-568 данъчно предимство не представлява помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО. Това решение било потвърдено от Първоинстанционния съд с Решение от 27 февруари 1997 г. по дело FFSA и др./Комисия (Т-106/95, Recueil, стр. II-229). При разглеждането на тази помощ Комисията неминуемо се била запознала с правилата на приложимия към France Télécom режим на професионален данък. Ако обаче е изпитвала съмнение по въпроса дали този режим представлява помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, по силата на задължението си за полагане на дължимата грижа тя трябвало да започне процедура по разследване в приложение на член 88, параграф 3 ЕО. След като не е започната такава процедура и при изключителните обстоятелства по настоящия случай, France Télécom и френските власти основателно имали оправдани правни очаквания относно съвместимостта на произтичащия от Закон 90-568 режим на професионален данък с член 87, параграф 1 ЕО.

248 Френската република и France Télécom изтъкват четири допълнителни довода в подкрепа на тезата си, че в настоящия случай принципът на защита на оправданите правни очаквания не допуска възстановяването на идентифицираната от Комисията държавна помощ.

249 Първо, обстоятелствата по случая били близки до тези, довели до постановяването на Решение на Първоинстанционния съд от 1 юли 2004 г. по дело Salzgitter/Комисия (T-308/00, Recueil, стр. II-1933).

250 Второ, убедеността на френските власти и на France Télécom била още по-силна, тъй като специалният режим на данъчно облагане нямал за цел да предостави и най-малко предимство на France Télécom, а само да гарантира, че постепенното прилагане към France Télécom на данъчните правила по общия режим ще има неутрален ефект върху държавния бюджет. За разлика от данъчните помощи, които обичайно се състоят от мерки по освобождаване или намаляване на данъчните ставки, в случая нямало нищо такова. Напротив, до 1999 г. France Télécom и френските власти били убедени, че специалният режим на данъчно облагане води до свръхоблагане в сравнение с общия режим. Така France Télécom не е можело да предположи, че специалният режим на данъчно облагане може да представлява държавна помощ.

251 Трето, в Решение 2006/621/ЕО от 2 август 2004 година относно държавната помощ, приведена в действие от Франция в полза на France Télécom (ОВ L 257, 2006 г., стр. 11) Комисията счела, че „предвид факта, че France Télécom е имало оправдани очаквания, че действията на Френската република не представляват държавна помощ“, „да се разпореди възстановяване на помощта би било в противоречие с общите принципи на общностното право“ (съображение 264). В настоящия случай обаче France Télécom не осъзнавало, че се ползва с предимство преди изготвянето на първите симулации от френските власти. Дотогава, т.е. поне до 2000 г., France Télécom по-скоро считало, че специалните условия на облагането му с професионален данък представляват неблагоприятно конкурентно положение в отношенията му с административно-териториалните единици. Впрочем то поискало неговият специален режим на данъчно облагане да бъде уеднаквен с общия режим.

252 Четвърто, към датата на обжалваното решение Комисията нямала достатъчно добре установена практика по вземане на решения и нито един режим на облагане, съпоставим с разглежданите в настоящия случай мерки, не бил счетен за държавна помощ.

253 В репликата си Френската република оспорва довода на Комисията, че след като не е направила уведомление за разглеждания режим, тя не може да се позовава на принципа на защита на оправданите правни очаквания. Възможност да се позоват на този принцип имали както получателят на дадена помощ, така и държавата членка, предоставила помощта. Съдебната практика, на която се позовава Комисията, била само по искове за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка и не се противопоставяла на това държава членка да се позове на спазването на този принцип по отношение на получателя на помощта в рамките на иск за отмяна.

254 На първо място, Комисията изтъква, че държава членка не може да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания нито по отношение на самата нея, нито по отношение на получателя на помощта, в случай че се е въздържала да уведоми Комисията за нова помощ. Следователно при липсата на уведомление за спорните мерки от Френската република принципът на защита на оправданите правни очаквания не могъл да се противопостави на задължението за възстановяване на неправомерно предоставена помощ (Решение на Съда по дело Комисия/Германия, точка 244 по-горе, точки 14 и 17, Решение на Съда от 11 ноември 2004 г. по дело Demesa и Territorio Histórico de Álava/Комисия, C-183/02 P и C-187/02 P, Recueil, стр. I-10609, точка 44, Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г. по дело BFM и EFIM/Комисия, T-126/96 и T-127/96, Recueil, стр. II-3437, точка 69 и Решение на Първоинстанционния съд от 10 април 2003 г. по дело Scott/Комисия, T-366/00, Recueil, стр. II-1763, точка 61).

255 На второ място, Комисията изтъква, че в решението относно La Poste нито е разгледала, нито е взела становище по разпоредбите на Закон 90-568, свързани с приложимия към France Télécom режим на професионален данък. Тъй като обаче за тези разпоредби не е било направено уведомление, мълчанието на Комисията не можело да се тълкува като одобрение (Решение по дело Demesa и Territorio Histórico de Álava/Комисия, точка 254 по-горе, точка 52).

256 Във всички случаи Комисията счита, че след като Първоинстанционният съд е постановил в Решение по дело FFSA и др./Комисия, точка 247 по-горе, че разпоредбите на Закон 90-568, които се отнасят до La Poste, представляват помощ, съвместима с общия пазар, Френската република не е можела да има оправдани правни очаквания, че приложимите към France Télécom разпоредби не представляват помощ. При тези обстоятелства френските власти е трябвало да направят уведомление за въпросните разпоредби (Решение по дело Demesa и Territorio Histórico de Álava/Комисия, точка 254 по-горе, точки 48—50).

257 На трето място, Комисията поддържа, че позоваването на Решение 2006/621 е ирелевантно, тъй като обстоятелствата по настоящото дело и тези по преписката, по която е постановено това решение, са различни.

258 На четвърто място, Комисията изтъква, че като е приела обжалваното решение, не е променила политиката си по отношение на помощите от данъчно естество, а е приложила към настоящия случай обективните правила„ предвидени в член 87, параграф 1 ЕО.

Преценка на Първоинстанционния съд

259 По силата на установената съдебна практика, дори при липсата на правна разпоредба, всеки частноправен субект у когото дадена институция е породила основателни надежди, може да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания (вж. Решение по дело Van den Bergh en Jurgens и Van Dijk Food Products (Lopik)/ССЕ, точка 243 по-горе, точка 44 и Решение на Първоинстанционния съд от 21 юли 1998 г. по дело Mellett/Съд, Т-66/96 и Т-221/97, Recueil FP стр. I-A-449 и II-1305, точка 104 и цитираната съдебна практика).

260 Такива уверения, независимо от формата, в която са предадени, представляват конкретните, безусловни и непротиворечиви сведения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници. Обратно, никой не може да се позове на

нарушение на този принцип при липсата на конкретни уверения, които да са му предоставени от администрацията (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 14 февруари 2006 г. по дело TEA-CEGOS и др./Комисия, Т-376/05 и Т-383/05, Recueil, стр. II-205, точка 88 и цитираната съдебна практика).

261 От този принцип, който по силата на член 14 от Регламент № 659/1999 намира специално приложение при контрола върху държавните помощи, следва, че е възможно позоваване на защитата на оправданите правни очаквания на получателя на помощта (Решение по дело Комисия/Германия, точка 244 по-горе, точка 16), при условие че той разполага с достатъчно конкретни уверения, произтичащи от действие на Комисията, които му дават основание да счита, че дадена мярка не представлява държавна помощ по член 87, параграф 1 ЕО. За разлика от това, при липсата на изрично становище на Комисията относно мярка, за която е била уведомена, запазеното от институцията мълчание не може въз основа на принципа за защита на оправданите правни очаквания на предприятието, получател на държавна помощ, да бъде противопоставено на възстановяването на същата (вж. в този смисъл Решение по дело Demesa и Territorio Histórico de Álava/Комисия, точка 254 по-горе, точка 44).

262 Поради това, като се има предвид императивният характер на контрола върху помощите, осъществяван от Комисията на основание член 88 ЕО, предприятията, получатели на помощ, по принцип биха могли да имат оправдани правни очаквания относно правомерността на дадена помощ, само ако тя е предоставена при спазване на предвидената в посочения член процедура. Всъщност при полагане на дължимата грижа един икономически оператор обикновено би трябвало да е в състояние да се увери, че тази процедура е спазена. Следователно и държава членка, чиито органи са предоставили помощ в нарушение на процесуалните правила, предвидени в член 88 ЕО, не може да се позове на оправданите правни очаквания на получателя, за да се отклони от задължението за вземане на необходимите мерки за изпълнение на решение на Комисията, с което се разпорежда възстановяването на помощта (вж. Решение на Съда по дело Комисия/Германия, точка 244 по-горе, точки 14 и 17 и Решение от 19 юни 2008 г. по дело Комисия/Германия, C-39/06, непубликувано в Сборника, точка 24 и цитираната съдебна практика).

263 Разбира се, не може да бъде изключена възможността получателят на неправомерна помощ да се позове на изключителни обстоятелства, въз основа на които е могъл да има оправдани правни очаквания относно правомерния характер на тази помощ, и следователно да се противопостави на нейното възстановяване (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд по дело

BFM и EFIM/Комисия, точка 254 по-горе, точка 70 и Решение на Първоинстанционния съд от 5 август 2003 г. по дело P & O European Ferries (Vizcaya) и Diputación Foral de Vizcaya/Комисия, T-116/01 и T-118/01, Recueil, стр. II-2957, точки 201 и 204).

264 В настоящия случай е безспорно, че за разглежданата помощ не е направено уведомление, тъй като тя е била разгледана от Комисията по жалба, постъпила след предоставяне на първия елемент от помощта, а именно разликата в облагането, от която се е ползвало France Télécom за 1994 г. Следователно трябва да се заключи, че по принцип нито Френската република, нито France Télécom могат да се позоват на принципа на защита на оправданите правни очаквания на получателя на разглежданата помощ, за да се противопоставят на решението за възстановяване, освен ако не докажат наличието на изключителни обстоятелства, които са могли да обосноват оправдани правни очаквания на France Télécom относно правомерния характер на разглежданата помощ.

265 Изключителното обстоятелство, на което се позовават в това отношение Френската република и France Télécom, е извършеният от Комисията анализ на член 21 от Закон 90-568, въз основа на който в решението относно La Poste тя достига до извода, че намаляването на облагаемата основа на 85 % от нейната стойност, което е приложимо към La Poste, но не и към France Télécom, по силата на член 21, точка I 3 не представлява държавна помощ. Жалбоподателите отбелязват, че специалният режим на данъчно облагане е установен със същия член и се е прилагал и към La Poste. В своя анализ обаче Комисията не била счела, че този режим представлява държавна помощ.

266 Първо, в това отношение трябва да се посочи, че самите жалбоподатели признават, че Комисията по никакъв начин не е взела становище по специалния режим на данъчно облагане. Възможността за позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания обаче предполага, че получателят може да изтъкне конкретни уверения, които са били дадени от администрацията (вж. точка 261 по-горе).

267 Второ, от самия текст на решението относно La Poste следва, че останалите разпоредби на член 21 от Закон 90-568, и по-специално тези относно професионалния данък и специалния режим на данъчно облагане, не са били

разгледани. Следователно мълчанието на Комисията относно специалния режим на данъчно облагане в решението относно La Poste не е достатъчно, за да обоснове оправдани правни очаквания на La Poste, нито a fortiori на France Télécom относно това, че този данъчен режим не представлява държавна помощ (вж. в този смисъл Решение по дело Demesa и Territorio Histórico de Álava/Комисия, точка 254 по-горе, точка 44).

268 Трето, както изтъква Комисията в писмената си защита, преценката в решението относно La Poste, според която намалението на разглежданата по тази преписка облагаема основа не представлява държавна помощ, е отменена от Първоинстанционния съд в решението по дело FFSA и др./Комисия, точка 247 по-горе. Всъщност в точки 167 и 168 от това решение Първоинстанционният съд приема, че разглежданите разпоредби на член 21 от Закон 90-568 установяват държавна помощ, която попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО, макар да е съвместима с общия пазар на основание предвиденото в член 86, параграф 2 ЕО изключение в полза на публичните предприятия. Подадената срещу това решение жалба е отхвърлена от Съда (Определение от 25 март 1998 г. по дело FFSA и др./Комисия, C-174/97 P, Recueil, стр. I-1303). Така, дори да се предположи, че решението относно La Poste е могло да накара Френската република и France Télécom да се надяват,че предвидените в член 21 от Закон 90-568 мерки не представляват държавна помощ, тези надежди са се оказали неоснователни и следователно не са сред тези, чието зачитане може да бъде гарантирано от принципа на защита на оправданите правни очаквания.

269 Четвърто, във всички случаи трябва да се отбележи, че към датата, на която е трябвало да бъде извършено уведомлението за разглежданата помощ, т.е. преди датата на която е станала изискуема вноската за професионалния данък, в тежест на France Télécom за 1994 г., Комисията все още не е била приела решението относно La Poste.

270 Следователно трябва да се установи, че Френската република и France Télécom не са доказали наличието на извънредни обстоятелства, които да им позволят да се позоват на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

271 Нито един от останалите доводи на жалбоподателите не може да постави под съмнение тази преценка.

272 Всъщност, на първо място, Френската република препраща към доклад C (2004) 434 от 9 февруари 2004 г. за прилагане на правилата за държавна помощ по отношение на мерките за пряко данъчно облагане на дружества. Ако се предположи, че жалбоподателят поддържа, че този доклад обвързва Комисията, достатъчно е да се отбележи, че в доклада се посочва по-специално, че „фактът, че една част от този режим е разрешена, по никакъв начин не предопределя съвместимостта с нормите на Договора на останалите аспекти от същия режим“. Така самият текст на този доклад изключва възможността от одобрението на установената с член 21, точка I 3 от Закон 90-568 мярка да се изведе довод в подкрепа на заключението, че са разрешени мерките, установени с всички останали разпоредби на същия член.

273 На второ място, доводът на Френската република, че обстоятелствата по настоящото дело са близки до тези, въз основа на които е постановено Решение по дело Salzgitter/Комисия, точка 249 по-горе, също не може да бъде приет. По въпросното дело Първоинстанционният съд е постановил, че обстоятелството, че получателят на дадена помощ не може да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания, тъй като за помощта не е направено уведомление, не го лишава от възможността да се позове на нарушение на принципа на правната сигурност.

274 Дело Salzgitter/Комисия, точка 249 по-горе, обаче се характеризира с особени обстоятелства, сред които наличието на решение да не се повдигат възражения срещу разпоредбата, въз основа на която е предоставена разглежданата помощ, частичното мълчаливо оттегляне на това решение, промяна в анализа на Комисията, несигурност относно въпроса дали трябва да бъде направено уведомление за новите приложения на разглежданата разпоредба и продължително бездействие на Комисията, макар съществуването на разглежданите помощи да ѝ е било добре известно.

275 За сравнение по настоящите дела Комисията не е била уведомена за разпоредбите на Закон 90-568, на които се основава специалният режим на данъчно облагане,

и следователно те не са могли да бъдат предмет на решение за неповдигане на възражения.

276 В това отношение, и на трето място, доводът на жалбоподателите, че Френската република е могла да не направи уведомление за специалния режим на данъчно облагане, тъй като не било очевидно, че френският законодател възнамерява да предостави държавна помощ на France Télécom, не може да бъде приет. Всъщност, от една страна, намерението на държавата членка е без значение за съществуването на държавната помощ (вж. точка 198 по-горе). От друга страна, уведомлението за мярка, която може да предостави предимство на дадено предприятие, е предвиденото в Договора средство, което позволява на държавите членки да се уверят, че не предоставят неправомерна държавна помощ, а на предприятията — че не се ползват от такава помощ. След като обаче специалният режим на данъчно облагане представлява начин на облагане с професионален данък, който дерогира общия режим и се отнася до две предприятия, не е могло да се изключи a priori, че става дума за държавна помощ. Въпреки това е безспорно, че Комисията не е била уведомена за специалния режим на данъчно облагане. В това отношение следва да се припомни, че при липсата на изключителни обстоятелства, когато дадена помощ е приведена в действие без предварително уведомяване на Комисията, поради което е неправомерна по смисъла на член 88, параграф 3 ЕО, получателят на помощта не може да има към този момент оправдани правни очаквания относно правомерното отпускане на помощта (вж. в този смисъл Решение по дело Demesa и Territorio Histórico de Álava/Комисия, точка 254 по-горе, точка 45).

277 На четвърто място, както изтъква Комисията, условията при които може да бъде призната защита на оправданите правни очаквания, са специфични за всяко дело. Така обстоятелството, че Комисията е признала, че France Télécom може да се позове на този принцип в преписката довела до Решение 2006/621, само по себе си е без значение по отношение на въпроса дали предприятието може да се ползва от тази защита в настоящия случай.

278 Накрая, на пето място, доводът на Френската република, че Комисията няма установена практика по вземане на решения в тази област също трябва да бъде отхвърлен. Всъщност липсата на практика, дори да предположим, че е доказана, не може да подкрепи тезата, че жалбоподателите са могли да имат оправдани правни очаквания, че специалният режим на данъчно облагане не установява държавна помощ.

279 От гореизложеното следва, че доводите на жалбоподателите не могат да бъдат приети и следователно четвъртото правно основание на Френската република, както и първата част от четвъртото правно основание на France Télécom трябва да бъдат отхвърлени.

7. *Що се отнася до възможността да се разпореди възстановяването на помощ в неопределен размер и спазването на принципа на правната сигурност*

Доводи на страните

280 Във втората част от четвъртото си правно основание France Télécom поддържа, че възможността да се определи точно размерът на помощ, която е несъвместима с общия пазар, е едно от условията за нейното възстановяване и счита, че хипотетичният характер на размера, който трябва да бъде възстановен, противоречи на принципа на правната сигурност.

281 France Télécom посочва, че принципът на правната сигурност не може да бъде сведен до условията, необходими за пораждането на оправдано правно очакване у получателя на помощта (Решение по дело /Комисия, точка 249 по-горе) и че този принцип изисква всеки акт на администрацията, който поражда правни последици, да бъде ясен и точен, за да може заинтересованото лице да се запознае по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действа съобразно с тях (Решение на Съда от 1 октомври 1998 г. по дело Langnese-Iglo/Комисия, C-279/95 P, Recueil, стр. I-5609, точка 78). Следователно съгласно този принцип Комисията била длъжна да предостави на Френската република информация, позволяваща да се определи без големи затруднения размерът на помощта, която трябва да бъде възстановена, и по-специално да се определи параметърът, позволяващ да се измери обхватът на антиконкурентните предимства, от които се е ползвало France Télécom (Решение на Съда от 12 юли 1973 г. по дело Комисия/Германия, 70/72, Recueil, стр. 813, Решение на Съда от 13 юли 1988 г. по дело Франция/Комисия, 102/87, Recueil, стр. 4067, точка 33 и Решение на Съда от 12 октомври 2000 г. по дело Испания/Комисия, C-480/98, Recueil, стр. I-8717, точка 25).

282 Комисията обаче само определила диапазон с ориентировъчен характер, без да уточни параметрите, необходими за изчисляване на размера на помощта, която трябва да бъде възстановена. Следователно не можело да се счита, че обжалваното решение поражда ясни и точни правни последици, което било нарушение на принципа на правната сигурност.

283 На практика се оказвало невъзможно да се изчислят с точност размерът на разликата между вноските за професионален данък в тежест на France Télécom за годините преди 2003 г. и размерът на данъците, които France Télécom би следвало да плати, ако бе обложено при условията на общия режим.

284 Всъщност France Télécom не разполагало с аналитично счетоводство, което да позволи разпределяне на облагаемата основа по общини, тъй като първите налични данни са за 2001 г., която съгласно член 1467 A от Общия данъчен кодекс представлява референтният период за установяване на дължимия за 2003 г. данък (вж. точка 21 по-горе). France Télécom разполагало с около 19 000 обекта, претърпели значителни изменения между 1991 г. и 2000 г., което правело невъзможно всяко реално разпределяне на облагаемата основа за годините преди 2001 г.

285 Освен това невъзможността за разпределяне на облагаемата основа с оглед изчисляване размера на данъка, който France Télécom би трябвало нормално да плати, водело до невъзможност да се определят и действително приложимите местни ставки, които освен това вече не били налице. По този начин сумите, за които Комисията била уведомена през май 2003 г., били получени за периода от 1994 г. до 1999 г. въз основа на средна национална ставка на облагане на France Télécom, изчислена чрез линейна екстраполация въз основа на национална среднопретеглена ставка.

286 Данните, предоставени през юли 2004 г., имали по-надежден характер, тъй като били установени въз основа на сумата, с която France Télécom действително е обложено по общия режим за 2003 г., но що се отнася до предишните години, също почивали на фиктивно възпроизвеждане чрез екстраполация.

287 При тези обстоятелства предоставените от Френската република в хода на административната процедура данни имали само ориентировъчен и много приблизителен характер, за което Комисията била надлежно предупредена. Впрочем администрацията била отчела това обстоятелство, за което свидетелствал протоколът от заседанието на колегиума на членовете на Комисията, на което е прието обжалваното решение. Така въз основа на определените в обжалваното решение параметри било невъзможно да се изчисли точният размер на предполагаемото предимство в полза на France Télécom. В решения 2003/216 и 2006/621 обаче поради невъзможността да се изчисли размерът на идентифицираните помощи Комисията стигнала до извода, че е невъзможно да се разпореди тяхното възстановяване.

288 Най-напред Комисията поддържа, че съгласно установената съдебна практика тя може да се ограничи до това да установи задължението за връщане на помощите и да остави на националните власти грижата да изчислят точния размер на подлежащите на връщане помощи.

289 След това Комисията изтъква, че липсата на някои счетоводни данни не е пречка за възстановяването на дадена помощ, когато тя може да бъде точно идентифицирана. В обжалваното решение обаче разглежданата помощ била точно определена като разлика в облагането, съответстваща на разликата между облагането с професионален данък, на което би било подложено France Télécom, ако бе обложено по общия режим, и действителното облагане на това предприятие за периода от 1994 г. до 2002 г. Точният количествен израз на разглежданата помощ не оказвал влияние върху правомерността на обжалваното решение, а се отнасял до фазата по изпълнението на това решение, която се основавала на предвидено в член 10 ЕО задължение за лоялно сътрудничество между Комисията и държавите членки.

290 В това отношение, на първо място, използването на метод на екстраполиране въз основа на наличните данни бил допустим. Впрочем този метод бил използван от Френската република по време на административната процедура и бил довел до две поредици от резултати, взети предвид в обжалваното решение при определяне на диапазона на помощта, която трябва да бъде възстановена.

291 Ориентировъчният характер на тези размери бил отчетен надлежно от колегиума на членовете на Комисията (PV (2004) 1667 окончателен, от 19 и 20 юли 2004 г., точка 20.1, стр. 34) и вследствие на това думата „ориентировъчен“ била добавена в съображение 59 от обжалваното решение с поправка, приета на 19 януари 2005 г. (C (2005) 75 окончателен), за която Френската република била уведомена същия ден.

292 На второ място, не можело сериозно да се твърди, че е невъзможно да се възпроизведе размерът на данъка, с който France Télécom е трябвало да бъде обложено, ако за него се е прилагал общият режим.

293 Първо, френските власти се позовали последователно на две поредици от данни, предоставени на 15 май 2003 г. и на 29 януари 2004 г., които представили като достатъчно достоверни в опита си да докажат липсата на предимство за France Télécom за периода от 1991 г. до 2002 г. Едва когато разбрала обаче, че Комисията се готви да отхвърли довода за компенсирането между фиксирания налог в тежест на France Télécom за периода от 1991 г. 1993 г. и разликата в облагането, произтичаща от специалния режим на данъчно облагане за периода от 1994 г. до 2002 г., Френската република за пръв път изтъкнала, че оценките ѝ не са надеждни.

294 Второ, били напълно неоснователни твърденията, че не е налице информацията, необходима за определянето на размера на вноските за професионалния данък, които нормално биха били в тежест на France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г.

295 Всъщност било неправдоподобно France Télécom да не знае достатъчно точно географското разположение на своите активи за един не толкова отдалечен във времето период. Що се отнася до данъчните ставки, гласувани през разглежданите години от административно-териториалните единици, на чиято територия France Télécom е имало места на стопанска дейност, ставало дума за публични данни, чието изчезване било напълно необяснимо.

Съображения на Първоинстанционния съд

296 Най-напред следва да се припомни, че в отговор на поставените ѝ от Първоинстанционния съд въпроси Френската република посочва, че след Решение по дело Комисия/Франция, точка 93 по-горе, оттегля петото правно основание на своята жалба, с което поддържа, че невъзможността да се изчисли точният размер на разглежданата помощ пречи на изпълнението на задължението за нейното възстановяване, и че е пристъпила към привременно изпълнение на член 2 от обжалваното решение. При тези обстоятелства ще бъдат разгледани само доводите на France Télécom.

297 По силата на установената съдебна практика в решението, с което се разпорежда възстановяването на неправомерна помощ, Комисията не е длъжна да посочи точния размер на подлежащата на връщане помощ. Всъщност изискванията на общностното право в тази област се свеждат до това, от една страна, възстановяването на неправомерно предоставените помощи да доведе до възстановяване на предходното положение, и от друга страна, връщането да бъде извършено при предвидените в националното право условия, без прилагането на неговите разпоредби да може да накърни обхвата и ефективността на общностното право (вж. Решение по дело Ladbroke Racing/Комисия, точка 184 по-горе, точка 187 и цитираната съдебна практика).

298 Следователно достатъчно е изчисляването на размера на подлежащата на възстановяване помощ да може да бъде извършено без прекомерни затруднения съгласно посочените в решението указания (Решение от 13 юли 1988 г. по дело Франция/Комисия, точка 281 по-горе, точка 33).

299 Така Комисията може само да установи задължението за връщане на съответната помощ и да остави на националните власти грижата да изчислят точния размер на подлежащата на връщане помощ, по-специално когато изчисляването изисква да се вземе предвид данъчен режим или режим на обществено осигуряване, чиито условия са уредени в приложимото национално законодателство (Решение от 12 октомври 2000 г. по дело Испания/Комисия, точка 281 по-горе, точка 26 и Решение по дело Ladbroke Racing/Комисия, точка 184 по-горе, точка 188).

300 При все това обаче признатата на Комисията свобода да се въздържи от посочване на точния размер на подлежащата на възстановяване помощ не позволява на тази институция да пренебрегне спазването на принципа на правната сигурност, който изисква всеки пораждащ правни последици акт на администрацията да бъде ясен и точен, за да може заинтересованото лице да се запознае по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действа съобразно с тях (Решение по дело Langnese-Iglo/Комисия, точка 281 по-горе, точка 78).

301 В настоящия случай следва да се припомни, че в съображение 59 от обжалваното решение Комисията посочва, че размерът на разглежданата помощ е между 798 милиона и 1,14 милиарда евро. От това следва, че сумата от 798 милиона евро трябва да се счита за минимален размер на подлежащата на възстановяване помощ в съответствие с член 2 от обжалваното решение. Всъщност разпоредителната част на решение в областта на държавните помощи е неделима от неговите мотиви, вследствие на което при тълкуването му — когато то е необходимо — трябва да се отчитат мотивите, довели до приемането на решението. Тъй като сумите, определящи диапазона, в който попада размерът на разглежданата помощ, нямат ориентировъчен характер, обжалваното решение съдържа подходящи указания, позволяващи на Френската република сама да определи без прекомерни затруднения окончателния размер на подлежащата на възстановяване помощ (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Франция, точка 87 по-горе, точки 31—40 и цитираната съдебна практика).

302 Всъщност, от една страна, в съображение 42 от обжалваното решение разглежданата помощ е точно идентифицирана като „разликата между действително платения от France Télécom професионален данък и онзи, който дружеството би дължало по силата на общия режим за периода от 1 януари 1994 г. до 1 януари 2003 г.“

303 От друга страна, в съображения 54—60 от обжалваното решение Комисията представя изпратените ѝ от Френската република по време на административната процедура оценки и определя въз основа на тези данни размера на разглежданата помощ. При това Комисията основателно посочва, че методи за приблизителна оценка на размера на разглежданата помощ като използваните в настоящия случай могат да бъдат допуснати, ако държавата членка и предприятието не могат да изчислят точното предимство, от което се е ползвало France Télécom.

304 Така, след като изчисляването на размера на подлежащата на възстановяване помощ може да бъде извършено без прекомерни затруднения с оглед на посочените в обжалваното решение указания, Комисията е могла да посочи в съображения 59 и 60 от обжалваното решение, че точният размер на подлежащата на възстановяване помощ ще бъде определен от френските власти във фазата на изпълнението на това решение.

305 От това следва, че France Télécom неоснователно твърди, че поради невъзможността да се изчисли размерът на разглежданата помощ, задължението за нейното възстановяване нарушава принципа на правната сигурност. Следователно втората част от четвъртото правно основание на France Télécom трябва да бъде отхвърлена.

8. *Що се отнася до прилагането на правилата на погасителната давност*

Доводи на страните

306 С третото си правно основание Френската република и France Télécom припомнят, че по смисъла на член 15 от Регламент № 659/1999 правомощията на Комисията за възстановяване на помощ са предмет на давностен срок от десет години и че давностният срок започва да тече в деня, в който неправомерната помощ е предоставена на получателя било като индивидуална помощ или като помощ по схема за помощ.

307 Както Френската република, така и France Télécom оспорват анализа на Комисията, според който разглежданите помощи са предоставени в рамките на схема за помощи и давностният срок е започнал да тече от датата, на която първата помощ действително е изплатена на France Télécom, т.е. на 1 януари 1994 г.

308 Противно на това те считат, че в съответствие с принципа на правната сигурност началният момент на срока е датата, на която разглежданата мярка е въведена с правнообвързващо задължение, а именно 2 юли 1990 г., датата на обнародване и влизане в сила на Закон 90-568, в чийто член 21 се определят ясно и точно специалните условия на облагане на France Télécom, считано от 1994 г. В подкрепа на тази теза те изтъкват шест довода.

309 Първо, Комисията считала, че държавите членки нарушават задължението си за уведомяване за новите помощи, произтичащо от член 88, параграф 3 ЕО, когато, независимо дали са извършили плащане, поемат правнообвързващо задължение относно дадена помощ.

310 Второ, отново що се отнася до уведомлението за нови помощи, съдебната практика потвърждавала практиката на Комисията (Решение на Първоинстанционния съд от 14 януари 2004 г. по дело Fleuren Compost/Комисия, Т-109/01, Recueil, стр. II-127, точка 74).

311 Трето, фактът, че твърдяната помощ е предоставяна всяка година, не оказвал влияние върху изчисляването на давностния срок, тъй като Регламент № 659/1999 не съдържал никакво правило, подобно на приложимото към продължаваните нарушения в областта на конкуренцията.

312 Четвърто, данъчните разпоредби на Закон 90-568 не представлявали схема за помощ по смисъла на правната уредба на държавните помощи, тъй като системата се отнасяла само до едно предприятие, била приведена в действие само с една държавна мярка, която не била изменяна, преди да бъде отменена, тъй като не били необходими никакви последващи мерки по прилагането ѝ и тя не е имала за цел да предостави предимство на предприятието.

313 Пето, член 15 от Регламент № 659/1999 предвиждал, че давностният срок започва да тече от датата, на която помощта е „предоставена“, а не от тази на която е „изплатена“, и то независимо на какъв език (например „concedido“ на испански език, „granted“ на английски език, „gewährt“ на немски език, „vienne concesso“ на италиански език). Освен това текстът на член 15 се различавал от този на член 14 от същия регламент, според който лихвите се изчисляват от датата, на която помощта „е била на разположение“. Накрая вземането предвид на датата, на която помощта е предоставена, било принципно в съответствие с практиката по вземане на решения на Комисията (Решение 2002/14/ЕО от 12 юли 2000 г. относно помощта, приведена в действие от Франция в полза на Scott Paper SA/Kimberly-Clark (ОВ L 12 2002 г., стр. 1), потвърдена от практиката на Първоинстанционния съд (Решение по дело Scott/Комисия, точка 254 по-горе).

314 Шесто, тезата на Комисията, според която трябва да се приеме, че помощта е предоставена на датата, считано от която може да бъде изчислена, била източник на правна несигурност, тъй като въз основа на тази теория не можело да бъде определена никаква сигурна дата.

315 Френските власти и France Télécom обаче поддържат, че първото искане за информация от Комисията е с дата 28 юни 2001 г., т.е. повече от десет години след 2 юли 1990 г. Тъй като възстановяването на разглежданата помощ било погасено по давност, обжалваното решение трябвало да бъде отменено на това основание.

316 В репликата си Френската република оспорва релевантността на цитираната от Комисията в писмената ѝ защита съдебна практика, както и релевантността на въпроса дали разглежданата помощ представлява съществуваща помощ, независимо от прилагането на член 15 от Регламент № 659/1999. Френските власти добавят, че теорията на Комисията, според която при схема на помощи следва да се разграничават датата на поемане на правното задължение относно помощта, от една страна, и датата, на която всяка помощ може да бъде изчислена, от друга страна, не е подкрепена с доводи и не следва от член 15 от Регламент № 659/1999.

317 Комисията оспорва тези твърдения.

Съображения на Първоинстанционния съд

318 По смисъла на член 15, параграф 1 от Регламент № 659/1999 правомощията на Комисията за възстановяване на помощ са предмет на давностен срок от десет години.

319 Член 15, параграф 2 от същия регламент гласи:

„Давностният срок започва да тече в деня, в който неправомерната помощ е предоставена на получателя, било като индивидуална помощ или като помощ по схема за помощ. Всяко действие, предприето от Комисията или от дадена държава членка, която действа по искане на Комисията, по отношение на неправомерната помощ, прекъсва давностния срок. От всяко прекъсване тече нов срок. Давностният срок спира да тече, докато решението на Комисията е предмет на производство, висящо пред Съда на Европейските общности."

320 От цитираните по-горе разпоредби на член 15, параграф 2 от Регламент № 659/1999 следва, че началният момент на давностния срок е датата, която може да се счита за дата на предоставяне на помощта, чието възстановяване е разпоредено, т.е. когато предоставянето на помощта зависи от приемането на правнообвързващи актове — датата на приемане на тези актове (Решение по дело Fleuren Compost/Комисия, точка 310 по-горе, точка 74, в този смисъл вж. също Решение по дело Scott/Комисия, точка 254 по-горе, точки 3 и 57).

321 В настоящия случай Френската република и France Télécom считат, че правнообвързващият акт, с който е предоставена разглежданата помощ, е Закон 90-568 от 2 юли 1990 г. Следователно давностният срок бил изтекъл на 1 юли 2000 г. и Комисията не била предприела никаква мярка, която да прекъсне този срок, тъй като първото искане за информация, отправено до Френската република, е от 28 юни 2001 г.

322 Въпреки това в съображение 42 от обжалваното решение Комисията определя предимството, представляващо държавна помощ, като изразяващо се в „разликата между действително платения от France Télécom професионален данък и онзи, който дружеството би дължало по силата на общия режим за периода от 1 януари 1994 г. до 1 януари 2003 г.“ Следователно Комисията е счела, че разглежданата помощ се изразява не в приложимите към France Télécom специални данъчни разпоредби, а в разликата в облагането, представляваща разликата между размера на вноските за професионалния данък, който предприятието би трябвало да плати, ако бе обложено с данъка по общия режим, и този, с който реално е обложено по силата на приложимите към него специални данъчни разпоредби (вж. точка 201 по-горе).

323 От ежегодността на професионалния данък обаче следва (вж. точка 202 по-горе), че наличието на предимство в полза на France Télécom е зависело всяка година от това дали специалният режим на данъчно облагане води до облагане на France Télécom с по-малка вноска на професионалния данък от онази, с която предприятието би било обложено по общия режим. Следва да се отбележи, че това от своя страна е зависело от външни за специалния режим на данъчно облагане обстоятелства, и по-специално от размера на данъчните ставки, гласувани ежегодно от административно-териториалните единици, на чиято територия France Télécom е имало места на стопанска дейност.

324 По тази причина не може да се счете, че разглежданата помощ е била предоставена по смисъла на член 15, параграф 2 от Регламент № 659/1999 преди 1994 г., тъй като тогава са приети правнообвързващите актове, които за пръв път позволяват да се установи разлика в облагането. В това отношение тезата на жалбоподателите не може да бъде възприета, тъй като тя предполага, че в случаите когато правен акт установява специален режим с действие занапред,

давностният срок започва да тече от дата, на която е невъзможно да се определи със сигурност дали този специален режим установява предимство, което може да представлява държавна помощ.

325 Следователно предвиденият в член 15 от Регламент № 659/1999 давностен срок не е бил изтекъл на 28 юни 2001 г. — датата, на която е отправено искане за информация до Френската република. Поради това на тази дата давностният срок е започнал да тече отново и не е бил изтекъл на 2 август 2004 г. — датата на приемане на обжалваното решение.

326 От това следва, че третото правно основание на Френската република и на France Télécom трябва да бъде отхвърлено.

327 От всичко гореизложено следва, че нито едно от правните основания на жалбоподателите не може да бъде прието и следователно техните искания за отмяна на обжалваното решение трябва да бъдат отхвърлени.

По съдебните разноски

328 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако има искане в този смисъл. След като са загубили делото, Френската република и France Télécom следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски съгласно исканията на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбите.

2) Осъжда Френската република и France Télécom SA да заплатят съдебните разноски.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 30 ноември 2009 година.

Подписи

Съдържание

Правна уредба . . . . . II - 4324

1. Правила, приложими към държавните помощи . . . . . II - 4324

2. Правила относно приемането на решенията на Комисията . . . . . II - 4329

Обстоятелства в основата на спора . . . . . II - 4331

1. Създаване на France Télécom . . . . . II - 4331

2. Облагане на France Télécom с професионален данък . . . . . II - 4332

Общ режим на професионалния данък . . . . . II - 4332

Правила, приложими към France Télécom . . . . . II - 4334

Принцип на облагане с данъци по общия режим . . . . . II - 4334

Фиксиран налог . . . . . II - 4334

Специален режим на данъчно облагане . . . . . II - 4335

3. Административна процедура . . . . . II - 4336

4. Обжалваното решение . . . . . II - 4339

Производство и искания на страните . . . . . II - 4348

От правна страна . . . . . II - 4351

1. Резюме на правните основания за отмяна . . . . . II - 4351

2. Що се отнася до спазването на правилата относно приемането на решенията на Комисията . . . . . II - 4352

Доводи на страните . . . . . II - 4352

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 4355

3. Що се отнася до спазването на правото на защита спрямо Френската република . II - 4360

Доводи на страните . . . . . II - 4360

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 4361

4. По спазването на процесуалните права на France Télécom . . . . . II - 4364

Доводи на страните . . . . . II - 4364

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 4365

5. Що се отнася до наличието на държавна помощ . . . . . II - 4367

Доводи на страните . . . . . II - 4367

По наличието на обосновка, свързана с общата структура на данъчната система II - 4367

По естеството на фиксирания налог . . . . . II - 4368

По неделимия характер на данъчния режим, приложим към France Télécom за периода от 1991 г. до 2002 г. . . . . II - 4371

По необходимостта от извършването на компенсиране . . . . . II - 4372

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 4376

По наличието на предимство . . . . . II - 4376

— Що се отнася до възможността специалният режим на данъчно облагане да се разгледа независимо от фиксирания налог . . . . . II - 4378

— Що се отнася до възможността за компенсиране . . . . . II - 4380

— Що се отнася до наличието на разлика в облагането . . . . . II - 4383

По обосновката, изведена от съгласуваността на данъчната система . . . . . II - 4385

6. Що се отнася до прилагането на принципа на защита на оправданите правни очаквания . . . . . II - 4389

Доводи на страните . . . . . II - 4389

Преценка на Първоинстанционния съд . . . . . II - 4393

7. Що се отнася до възможността да се разпореди възстановяването на помощ в неопределен размер и спазването на принципа на правната сигурност . . . . . II - 4399

Доводи на страните . . . . . II - 4399

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 4403

8. Що се отнася до прилагането на правилата на погасителната давност . . . . . II - 4405

Доводи на страните . . . . . II - 4405

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 4408

По съдебните разноски . . . . . II - 4410